

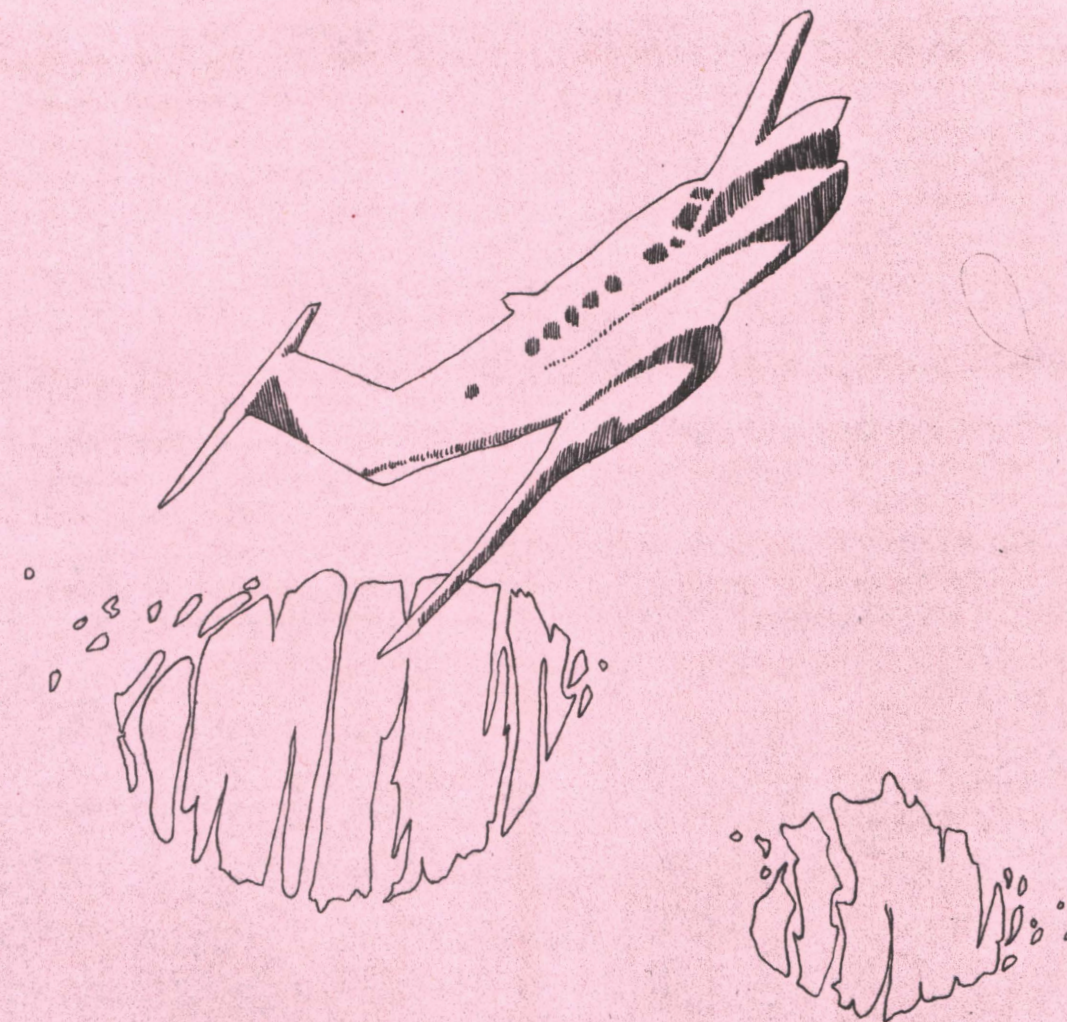
UFO-NYTT 4

Nr : 4

1979

Årgång : 3

V
A
L
L
E
N
T
I
C
H



H - UFO:S

*Kavalkad över aktuella
UFO - händelser och ökad
kunskap om UFO - fenomen*

UTGIVEN AV:

**KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)**
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485-371 48
Postgiro 92 64 11 - 0

UFO - NYTT

Är en informations-
och medlemstidning,
Utgiven av:

KALMAR ÖLANDS
UFO-FÖRENING (UFO-KÖ)
Box 3001, 381 03 KALMAR
Telefon 0485- 373 33
Postgiro 92 64 11 - 0

Redaktör och ansvarig
utgivare:

Bert Petersson,
Tel.: 0485 - 373 33

Red. Sekr.

Leif Andersson,
Tel.: 0485 - 373 33

Redaktionen adress:

UFO - NYTT,
Box 3001,
381 03 Kalmar.

Allt arbete med denna
tidning: planering
tryckning m.m. sker
ideellt och oavlönat.
"Tidning" låter kanske
lite ambitiöst och det
skall därför klart
sagas ifrån, att tryck-
utförande och utseende
spelar här en underord-
nad roll. Textmaterialet
kommer inte heller att
redigeras - stavfel och
grammatiska snedsprång
får också tolereras.

FÖRENING- AKTUELLT

Vi här på redaktionen hoppas ni
har haft en trevlig och skön
sommar. Samtidigt hoppas vi att
ni har laddat upp ordentligt
inför höstens ufo-aktiviteter.

Närmast på programmet står fält-
forskarutbildningen i Lersäter
utanför Köping. Föreningen kommer
att skicka upp inte mindre än fem
deltagare till denna kurs.

Under resten av hösten kör vi hårt
med nattobservationer var 14:e dag.
(Lördagar i varje jämn vecka.)
Så du är välkommen ut till för-
eningens klubbstuga som ligger i
Strandtorp, Norra Möckleby på östra
sidan av Öland. Som jag nämnt tidig-
are så kan du köpa läsk och korv
till självkostnadspris. Gemenskapen
och nöjet bjuder vi på.
Välkommen!

Bert Petersson.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar
och diskussionsinlägg mottages tacksamt.
För att underlätta den redaktionella bear-
betningen, bör manuskripten skrivas på
skrivmaskin, med enkelt radavstånd. Var god
observera att manus endast skrives på
bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO - NYTT,
Box 3001,
390 03 Kalmar.

Hundrade dagen i rymden

MOSKVA (TT-Reuter)

De sovjetiska kosmonauterna Vladimir Lyachov och Valerij Rjumin tillbringade på tisdagen sin hundra dag i rymden. Sovjetiska massmedia nämnde dock inget om de rapporter som gjort gällande att allt inte står väl till med kosmonauternas rymdstation Saljut-6.

Den officiella nyhetsbyrån TASS omtalade att kosmonauterna fortsatte sitt rutinarbete och att de befann sig i feststämning på "jubileumsdagen" då kontakt togs med rymdkontrollen i Kaliningrad.

En rapport i måndags sade att alla system på rymdstationen fungerade normalt. Informerade källor i Moskva och Budapest omtalade dock att den sovjetiska rymdledningen i lördags avlyst planerna på att på tisdagen sända upp en sovjetisk och en ungersk kosmonaut till kollegorna på Saljut-6. Orsaken skulle vara icke angivna problem med den nu 20 månader gamla rymdstationen.

Den sovjetiska pressen förblir tyst om många aspekter på det sovjetiska rymdflygprogrammet och avslöjar aldrig några officiella planer. TASS t ex sade på tisdagen att inga speciella saker var planerade till på tisdagen.

Källorna i Moskva sade att problemen med Saljut-6 inte ger anledning till oro för kosmonauternas säkerhet.

Rapporterna om den avblåsta sovjetisk-ungerska rymdflygningen är det andra bakslaget för Saljut-programmet de senaste månaderna.

I april avbröts ett dockningsförsök med Saljut-6 med en bulgarisk-sovjetisk besättning sedan en styrraket krånglat.

Rymdexperter i väst tvivlar på att besättningen på Saljut-6 kommer att stanna kvar på rymdstationen så länge att de slår uthållighetsrekordet på 138 dygn, som hålls av två andra sovjetiska kosmonauter.



Skylabdelar undersöks

PERTH (TT-Reuter)

Amerikanska rymdvetenskapsmän har nu anlänt till Australien för att undersöka de delar av Skylab som fallit ned där.

Gruppen som består av tre experter och två tjänstemän från utrikesdepartementet skall under de närmaste veckorna intervjua personer som såg rymdlaboratoriets flammmande förstörelse på natthimlen i onsdags över västra Australien.

Delegationens ledare Robert Gray sade att i framtiden kommer USA att sända upp rymdfarjor i ett försök att bärja döende rymdstationer i stället för att ta risken med svårkontrollerade kraschlandningar.

- Vi har svårt att tänka oss att något så stort som Skylab skall få dräna ner på jorden igen, framhöll han.

Amerikanerna kommer till staden Perth på tisdag för att gå igenom de vrakspillror som insamlats av souvenirjägare och ortsbor. Mer än tusen australier begav sig till området norr om Perth för att leta. Många betalade ett halvårs guldgrävarlicens för att få rätt att leta på färfarmares marker utan att behöva inhämta ägarnas tillstånd.

Partiklar varmare än solen

WASHINGTON (TT-Reuter)

Amerikanska rymdfarkosten Voyager I har mellan Jupiter och Mars stött på superheta partiklar i rymden med temperaturer 100 gånger större än på solens yta.

Dr S M Krimigis, chef för den grupp av rymdforskare som övervakar Voyager I:s flygning, meddelar i en färsk rapport att dessa temperaturer är långt högre än några man hittills har konstaterat i vårt solsystem.

Partiklarna var emellertid vitt spridda och vållade ingen skada på rymdfarkosten när den passerade dem.

Observationerna gjordes av Voyager I i mars. De tyder på att partiklarna kom från en av Jupiters 13 månar och att de var sammansatta av väte, svavel och syre.

Dockning i rymden

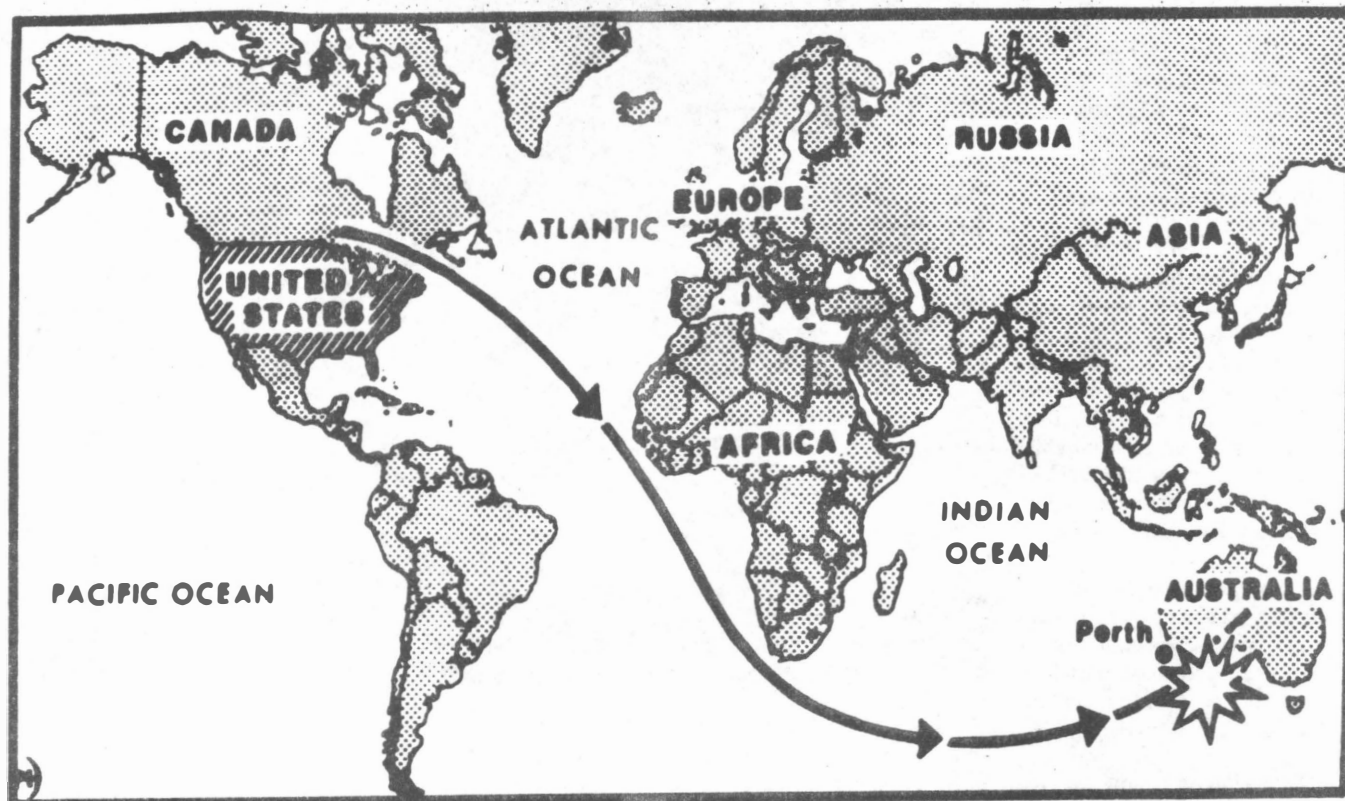
LONDON (TT-Reuter)

Den obemannade sovjetiska rymdfarkosten Sojus-34 har dockat med rymdstationen Saljut-6 som kretsar runt jorden med två kosmonauter ombord, meddelade Moskva-radion på lördagsmorgonen i en sändning som avlyssnades i London.

Kosmonauterna Vladimir Ljachov och Valerij Rjumin har vistats ombord på Saljut-6 i över 100 dygn. Ett försök att koppla den samman med en bemannad Sojus-farkost misslyckades i april.

Enligt rapporter i officiell sovjetisk press skall de båda kosmonauterna eventuellt använda Sojus-34 för sin återfärd till jorden.

Intensivt ljussken vid Skylabs nedslag



De största bitarna av Skylab slog ned nära Australien. Det har beräknats att en av dem skulle väga drygt två ton. Två tredjedelar av Skylabs 77 ton, beräknas ha brunnit upp under nedfärden genom atmosfären

- VÅR UTSÄNDE MEDARBETARE -

- Ett rymdfyrverkeri, intensivt ljussken från 50, kanske 100 partiklar som sprakade upp i rymden, intensiva ljuspunkter som plötsligt bröts sönder i ett meteorliknande regn. Det var en överklig syn, och när man just hämtat sig kom ljudbangen. Ett muller som av åska.

Berättelserna är samstämmiga från många håll i Australien. Det är kanske närmare tusentalet småbitar som fallit ned över västra Australien, ett område utan väsentliga stadsbildningar.

Mycket talar också för att resterna från Skylab nått jorden utan att orsaka några skador. Flera timmar efter störningen hade inget hörts om återkan vare sig på liv eller egendom.

En del av de första som bevitnade det amerikanska rymdlaboratoriet Skylabs störning var en australisk pilot. Bill Anderson, kapten vid flygbolaget Mac Roberton Miller Airline Service, berättade för AP att han förde sitt plan med kurs mot Perth på åtta tusen meters höjd när han plötsligt såg två skarplysande föremål.

Till en början trodde han att det var ett annat flygplan. Men efter en stund splittrades de två ljuspunkterna i fem skilda delar, ändrade färg och störtade mot havet.

Anderson beräknade att föremålen, som bara kunde vara fallande vrakdelar från Skylab, slog ned i havet ca 550 km söder om Perth.

Inga skador

Dick Smith vid den särskilda sambandscentralen som upprättats i Washington förklarade att "vi har inte fått några rapporter om skador vare sig till liv eller egendom."

Tillfrågad om varför NASA:s förutsägelser om nedslagsplatsen inte stämde svarade han att det kan ha berott på att Skylabs bana under återinträdet var "relativt lång".

Enligt rapporterna från Australien hade mellan 20 och 50 fallande vrakdelar siktats från Kalgoorlie-flygplatsen och andra rapporter om siktade vrakdelar inflöt från Perth, Esperance och Albany.

Runt 500 delar av Skylab överlevde återinträdet i atmosfären, vrakdelar som sammanlagt vägde mellan 20 och 25 ton.

Oroade

Ända till slutet oroade Skylab övervakarna i NASA-högkvarteret. Så sent som på onsdagsmorgonen tvingades teknikerna gripa in och ändra det uttjänta rymdlaboratoriets kurs. En radiosignal skickades upp till Skylab klockan 8.47 svensk tid, och farkosten försattes i rullning. På detta sätt kunde Skylabs liv förlängas med något mer än 30 minuter.

Beslutet togs sedan flygförsvarkommandot konstaterat att Skylab förmodligen skulle falla ned över norra Stilla havet, vilket innebar att Nordamerika, främst Kanada, låg i farozonen.

Genom att vrida på laboratoriet och försätta det i rullning, avsåg teknikerna att bromsa farten, och hålla det uppe i ytterligare minst 30 minuter.

Härigenom undvek man att utsätta den amerikanska kontinenten för skrotnedfall.

Tre besättningar

När Skylab sköts upp för sex år sedan var rymdfarkosten USA:s stolthet. Det var den första permanenta rymdstationen, ett laboratorium som skulle cirkla runt jorden i årtionden. Vetenskapsmännen skulle avlösa varandra i Skylab.

Tre besättningar jobbade också där - i sammanlagt sex månader. Men sedan flera år var nu Skylab ett herrelöst spökskepp i rymden. Teknikerna på marken hade ingen kontroll över det längre. Det förlorade stadigt höjd.

Skylab var stort som en femrumsvilla. Rymdstationen var det största föremål som någonsin skjuts upp i rymden, den vägde 79 ton...

Trasiga tak

Vad NASA tycks frukta lika mycket som verkliga Skylabskador, är att varje ägare av ett trasigt tak i hela världen kommer att hävda att orsaken var ett stycke fallande Skylab och att USA därför ska betala skadestånd. NASA har beredskap också för att klara de falska Skylab-skadorna.

Att det inte gick att kontrollera Skylab berodde följande på något så enkelt som att man aldrig byggde in några nödstyrraketer i världens största rymdstation.

- Det behövs inte, sa NASA 1973.

Ledsna astronauter

De amerikanska astronauter som vistats ombord på Skylab sade sig vara bedrövade över Skylabs öde.

- Det är sorgligt att behöva bevitna "det gamla labbets" hädanfärd, menade Charles Conrad, som ingick i den första Skylabbesättningen.

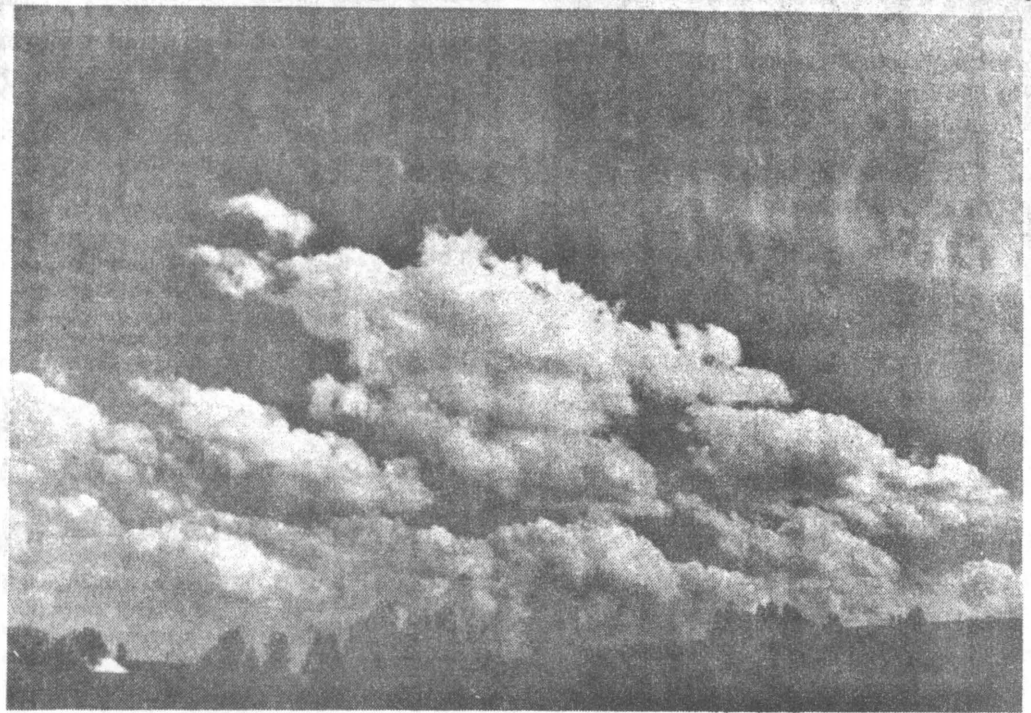
Därför blir himlen full av moln

□ Luft kan bara innehålla en viss bestämd mängd vattenånga, hur mycket beror på temperaturen. Varm luft kan innehålla mer vattenånga än kall luft. När luften innehåller maximal mängd vattenånga är den mättad.

□ Förhållandet med den maximala mängden vattenånga och den mängd som luften innehåller vid ett givet tillfälle kallas relativ fuktighet och uttrycks i procent. Om den relativa fuktigheten är 50 procent innebär det att luften innehåller hälften så mycket vattenånga som den skulle kunna innehålla.

□ En varm sommardag värmer solen snabbt upp markytan som i sin tur upphettar luften. Den varma luftmassan utvidgar sig, blir lättare än den omgivande luften och börjar stiga uppåt.

□ Då luften stiger avkyls den, vilket innebär att dess förmåga att innehålla vattenånga blir mindre och mindre. På en viss höjd har luftmassan avkylts



så att luften blivit mättad på fuktighet. Om luften fortsätter att stiga kommer den att kyla av ytterligare och dess förmåga att hålla vattenånga blir ännu mer försämrad. En del av vattenångan kondenserar då, d v s

den förvandlas till vattendroppar. Ett moln bildas.

□ Luft kan tvingas att stiga även på andra sätt. Om en fuktig vind blåser mot en bergskedja tvingas luften att stiga varvid

det kan bildas moln. Vanligast är dock att moln uppstår i samband med s k frontcykloner. I dessa kan varm luft glida upp över kallare luft eller kall luft kan kila sig in under varm luft och tvinga den att stiga.

ny teknik • teknisk tidskrift nr 26:1979

■■■ Under många år har astronomer och andra rymdforskare debatterat frågan om vilken radiofrekvens som är bäst ägnad för kommunikation med andra intelligenser i rymden än människor.

Flertalet har pläderat för våglängder nära dem som idag används för TV och radar. Nu har en rysk astronom kommit med ett nytt förslag, som omedelbart skulle kunna tillämpas.

Det är en mycket kort våglängd, endast 1,5 mm. Skalet till att välja just den anges av N S Kardasher vid rymdforskningsinstitutet i Moskva (i en artikel i brittiska Nature) vara av blandad ekonomisk och teknisk art.

För att sända ett "sökarsignal" av radiosignaler till avlägsna planeter (i andra solsystem än vårt)

På rätt våglängd med rymdvarer

blir sändaren billigare ju kortare våglängd man kan välja.

Men det finns begränsningar i hur långt ned man kan gå. Det beror på att vid mycket korta våglängder blir bruset i rymden alltför påtagligt och störande för mottagning.

När alla dessa faktorer vägs samman återstår ett smalt våglängdsband omkring 1,5 mm. Därför bör enligt den ryske forskaren just denna väljas.

Ett tillfalligheternas sammanträffande är att denna frekvens ligger mycket nära två som intresserar fysikerna.

Den ena är vattenmolekylens vibration och den andra är frekvensen hos en artificiell atom, byggd av en elektron och en positron (dvs en elektron med omvänd laddning).

Denna artificiella atom kan inte förekomma naturligt någon längre tid eftersom den inte är stabil,

men det är den allra lättast tänkbara atomen. Eftersom den inte förekommer naturligt är dess karakteristiska frekvens klar och interferensfri och därför användbar för långväga radiotrafik.

Den ryske forskaren beräknar att man genom att sända radiostrålar i många riktningar i lämplig följd – 12 sekunders signaler var fjärde timme – kan nå planeter som (eventuellt) kretsar kring varje stjärna bland de hundratusen miljoner närmast sändaren belägna.

Kardasher påpekar särskilt att en mottagare för denna frekvens redan har byggts av en västerländsk vetenskapsman, som använt den för att detektera vatten i moln nära Orion.

HANS WERNER

TAURINA



Det är avlångt.

Det närmar sig på
min högra sida... Det svävr
ar över mig...!"

Orden föllides av 20-åriga Fred-
rick Valentich från Avondale Heights,

Australien. Det var lördagskvällen den 21
oktober 1978. Han flög en liten Cessna och fick

en hittills oförklarlig kontakt, som tillhör de
mest sensationella det senaste året. Valentich för-

svann bokstavligen talat från en klar himmel några minut-

er senare och varesig han eller hans flygplan har ännu åter-
funnits trots ett stort spaningspådrag!

Valentich var på väg till Melbourne när han klockan sex minuter över
fem på lördagseftermiddagen fick kontakt med ett UFO. Det rådde klart
väder med en obegränsad sikt. I hela sex minuter kom en kuslig katt- och
råttalek att utspelas mellan de två flygfarkosterna. UFO:t, som av Valentich
i sitt sista radioanrop till Melbourne, beskrevs som metallglittrande, cigarr-
format med fyra skarpa ljus, cirklade runt hans flygplan. Efter hans sista des-
perata anrop följde ett utdraget, metalliskt oväsen, därefter tystnad.

Olika förklaringar till hans iakttagelser har framförts. The Department of
Transportation i Melbourne hävdar att han hade tappat orienteringen och flög
upp och ner. När han så fick syn på reflexerna av sitt flygplan i vattenytan
trodde han att det var ett UFO, resonerar man. Teorin tillbakavisas av Arthur
Schott från Melbournes Schutt Aviation Company. "Piloten skulle naturligtvis
upptäckt om hans flygplan börjat att flyga upp och ner. Mattan och allting an-
nat löst på golvet skulle ju ha kommit nerramlade genom luften."

En tid efteråt gjordes en ovanlig flygresa med ett plan chartrat av en tid-
ning. Nyhetsfolk ombord blev åskådare till en liknande UFO-kontakt och kunde
med sin portabla TV-utrustning dokumentera fenomenet. En bild ur denna film
har offentliggjorts (ungefär som ovanstående bild), men hela filmen förvaras
under lås och bom och släpps endast mot en stor summa pengar!

Mindre än en timme efter det av Valentich's Cessna försvunnit observerade två helgfirare på den aktuella kuststräckan ett UFO som utförde omöjliga manövers, helt olika dem ett konventionellt flygplan förmår utföra. Denna observation, tillsammans med observationer av liknande UFO-fenomen från två fraktplan över Nya Zeeland och den 31 december av det tidigare nämnda TV-teamet gav eko över hela världen vid årsskiftet.

ELDKLOT

Vid alla dessa tillfällen visade sig någonting för olika grupper av vittnen och deras rapporter stämde överens med egendomliga radarekon man uppfattat på näraliggande flygplatser. En av de mest dramatiska ögonvittnesskildringarna av dessa UFO-kontakter gäller den 21 december i fjol över Nya Zeeland. Kapten Powell och andrepilot Perry flög vid det tillfället nära ett UFO med sitt fraktplan. Powell upptäckte ett skarpt vitt ljus med en lätt anstrykning av rött som på ett avstånd av uppskattningsvis 40 kilometer flög utanför hans fönster. "Först trodde jag att det svävade stationärt i luften, men när jag senare undersökte saken fann jag att det fortfarande förhöll sig på samma punkt i fönstret och alltså måste ha rört sig."

Under tiden på marken så följde man i Wellington, Nya Zeeland föremålet i 20 kilometer på sina radarskärmar medan det följde efter fraktplanet. Planets radar bestämde dess avstånd till 64 kilometer ut över havet. Bägge piloterna såg hur UFO:t på fem sekunder närmade sig planet med 25 kilometer. Efter det vek det av åt sydväst och försvann från radarskärmarna.

En liknande observation av ett UFO gjordes samma natt av ett annat flygplan.

På grund av detta beslöt sig TV-producent Leonard Lee, Kanal O, Melbourne för att undersöka saken. Han beordrade Quentin Fogarty, en reporter som för tillfället var på semester i Nya Zeeland, att göra om kapten Powells flygning och ta samma väg som Argosy-fraktplanet hade gjort. Lee trodde att de skulle ha möjlighet att få kontakt och filma UFO:s - vilket det också, otroligt nog fick!

Det var ont om nyhetsmaterial över jul och nyår vilket orsakade TV-producentens stora UFO-intresse!

Fogarty och en medföljande fotograf flög exakt samma väg som fraktplanet hade tagit den 21 december. De fick en helt sensationell kontakt med ett UFO som man filmade i fem minuter. Hela den visuella kontakten med föremålet varade i 40 minuter.

UFO:t var ett stort cirkulärt objekt med bånd av olika färger över sin yta vilket skulle kunna påminna om Venus. Det kan dock inte ha rört sig om Venus eftersom planeten den aktuella tidpunkten visade upp en skära.

Bildbyrån Wide World Photos kräver ca 45.000 kronor i betalning för att visa hela femminutersfilmen. En stillbild ur den har släppts.

Reportern vill nu för tiden inte kommentera UFO-kontakten så vida han inte erhåller ca 2.400 kronor i betalning för intervjun.

Dessa förhållanden har gjort fallet svårt att undersöka.

ELVA SÄKRA KONTAKTER

I Italien har avlånga försmål med ett hål i mitten som ger ifrån sig grönt, rött och vitt ljus rapporterats och fotograferats det senaste året på ett dusintal platser mellan Parlermo och Milano. De har setts av polis och allmänhet. Tidningar har blivit nerringda av förfrågningar. Särskilt är det ett fall med två fiskare som tillsammans med sin båt försvann en klar natt medan de fiskade i Adriatiska Havet nära Pescara som intresserar. De försvann nämligen vid höjdpunkten av en UFO-observation!

Det har länge behövts kompetenta personer att utvärdera UFO-observationerna och 1977 tog Frankrikes regering ett steg i positiv riktning. En regeringsstödd grupp bildades under ledning av Dr. Claud Poher ur National Center for Space Studies. Efter omfattande statistiska studier av gamla observationer det första verksamhetsåret började man undersöka aktuella fall i Europa.

Vid elva UFO-incidenter var bevisen för dess existens så överväldigande att gruppen erkänt förekomsten av en "flygande maskin vars konstruktion vi inte kän-

ner". De flesta observationerna vid de elva tillfällena gjordes när avståndet mellan vittnena och objektet var mindre än 250 meter. Varje observation undersöktes av ett fyramanna-team i vilket en psykolog ingick. Två av incidenterna innehöll framträdanden av humanoider. Slutsatsen, att UFO verkligen existerar, har redovisats i en fem volymer tjock rapport. I undersökningsgruppens personal ingick folk från National Meteorology Administration, Lyons Astronomical Observatory och the Geodynamic Research Center i Frankrike.

GRÖNA MÄN

Det senaste halvåret har i USA UFO-intresset åter stigit på grund av åtminstone fem säkra kontakter. En inträffade i närheten av Jersey City, New Jersey, en i Brick Township, New Jersey, en i Poplar Branch, Nord Carolina och en i Tennessee. Många observationer passerar dock förbi utan uppmärksamhet, mycket beroende på en tendens hos massmedierna att förlöjliga sådana händelser.

När major Ralph Williams, US Air Force, nyligen tillfrågades om han ville kommentera de senaste observationerna av UFO:s förklarade han "Flygvapnet har inte längre något att göra med undersökningarna av dem. Vill man ha ytterligare information bör man vända sig antingen till Nationalarkivet eller Projekt Blue Book".

I fallet med Jersey-observationen den fjärde januari 1979 iakttog en anonym polisofficer ett UFO i 20 minuter. Skälet han gav för att inte avslöja sitt namn var "Ni vet hur rubrikerna kommer att lyda: Snut såg små gröna män" Vidare sade han "Vi har försökt avdramatisera dessa observationer när vi får in dem."

Samma dag gjorde en annan polis en observation över Barnebat Bay i Brick Township. Polisen hävdar att han såg en vit cirkel av ljus med blå ljus vid varje ände som svävade över bukten i nästan fyrtio minuter innan det stack i väg och försvann".

Så länge UFO-observationerna helt ytligt och med sensationslystnad berörs i massmedierna utan att de följs upp av experter kommer det att dröja innan vi får hållbara fysikaliska bevis för att UFO verkligen existerar - men den dagen kommer i alla fall!

Fotnot: I ett telegram avsänt från Department of Scientific and Industrial Research i Wellington till Nya Zealands konsulat i Australien angående den femminuters UFO-filmen säger man att den undersökning man gjort av den inte gett vid handen att de filmade objekten är UFO:s. Vad det i annat fall kan röra sig om - det spekulerar man inte i!

(Källa: OMNI maj 1979)

Silvermannens

Det påstås att främmande varelser har nödlandat på vår planet. Att de och deras farkoster förts bort till hemlig ort för undersökning av experter. Att en av dem länge hållits vid liv på ett bevakat laboratorium!

Text och teckning: EUGEN SEMITJOV

Ett flygande tefat har nödlandat i ett ökenområde i sydvästra USA. Ombord på farkosten har man funnit liken av sexton små män, mellan 90 och 100 centimeter långa. Kropparna var mörkt brunbrända. Dessa har tillsammans med vraket blivit snabbt bortförda till en hemlig ort för undersökning...

Detta sensationella rykte spreds i USA och ut över den övriga världen hösten 1949. Källan lär ha varit en vetenskapsman som framträtt anonymt på universitetet i Denver och sagt sig ha deltagit i den hemliga undersökningen. Han hade ännu mycket mer att berätta:

De små kropparna var brända, tydligen på grund av en olyckshändelse, men ej deformerade. Man hade konstaterat att de måste tillhöra en utomjordisk ras.

Vid undersökning av farkosten hade man funnit två sorters metaller som var okända på jorden. Ytterskalet var av ett lätt material, mycket likt aluminium, men så motståndskraftigt att inte ens en svetslåga kunde smälta det.

Tefatet var 31 meter i diameter. I mitten fanns en kabin som nåtte 5,5 meter mellan inneräggar och 1,8 meter i takhöjd. Man hade funnit instrument ombord som tycktes ha

med magnetiska krafter att göra. Expertgruppen arbetade alltjämt med att försöka lösa gåtan med instrumentens funktion - man hoppades kunna finna nyckeln till driftsystemet.

Kabinen kunde frikopplas från den omgivande diskusskivan, som tydligen roterade för att stabilisera farkosten. Konstruktionen var helt olika allt vi skapat på jorden, det fanns inte en nit, inte en bult eller mutter någonstans. Instrumentpanelen bestod av en rad tryckknappar.

I kabinen fanns små britsar som var infällbara i väggen. I utfällt läge omgavs sovplatserna av jalousier som vecklades ut samtidigt. Man hade också funnit förråd av vatten och livsmedel ombord.

Den anonyme vetenskapsmannen har aldrig senare kunnat identifieras. Det sågs att han tycktes ha stor erfarenhet på skilda vetenskapliga områden och ofta använde facktermer när han talade. Han sade upprepade gånger "vi" när han refererade till undersökningar som man gjort av tefat. Han antydde även att regeringen troligen inom en nära framtid skulle offentliggöra saken. Men inget officiellt meddelande kom - och den okände vetenskapsmannen förblev som uppslukad av jorden.

Nya sensationer

Den häpnadsväckande rapporten publicerades första gången i en New York-tidning den 12 oktober 1949. Den var signerad av skribenten Frank Scully som uppgav sig ha närvarit på Denver-universitetet och även träfat



fat "vetenskapsmannen X" privat. Den 23 november samma år följde ännu en artikel av Scully med nya sensationella uppgifter:

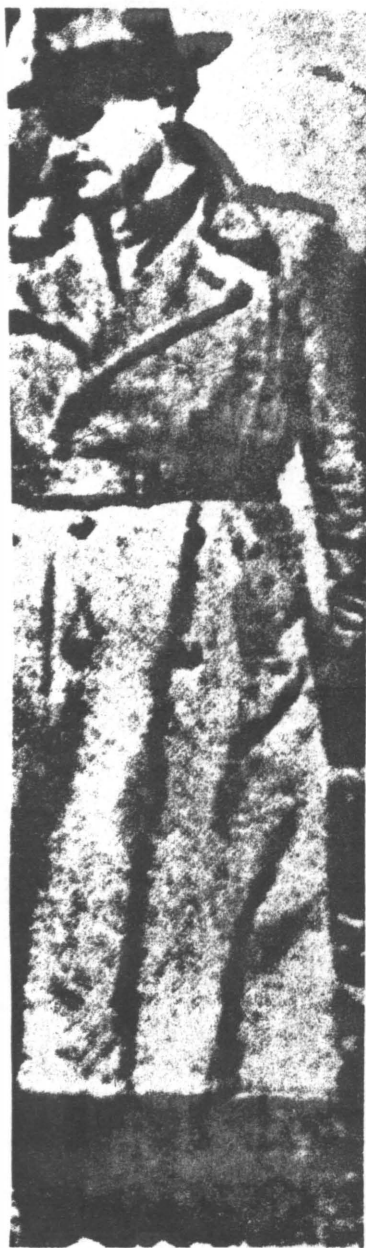
Ytterligare två tefat hade landat i USA - i New Mexico-öken. Ytterligare sexton små män fanns i det ena. Samtliga var döda, men inte brända, de hade ljus hy. De skilde sig inte mycket från människor, med undantag för kroppsstorleken och att de saknade skäggväxt. De uppgavs ha varit klädda i mjuka, ljusgröna uniformer av okänt material. (Därav kommer

förmodligen uttrycket "små gröna män").

Det andra tefatet var av mindre format, 11 meter i diameter, och hade endast haft två mans besättning. Dessa hade av allt att döma levt vid landningen men omkommit då de försökt ta sig ut ur kabinen. Det tycktes vara vår atmosfär som orsakat deras död.

Experterna som undersökt de främmande farkosterna hade nu dragit slutsatsen att tefaten använde magnetismen som drivkraft och flög längs magnetiska kraftlinjer, sade Scully. De

öde



ansågs ha möjlighet att nå upp i ljushastighet och avverka avstånd mellan planeterna på timmar. Han gissade att tefaten kunde komma från Venus.

Scully påstod även att tekniska experter från flygvapnet hade plockat isär tefaten i småstycken - trots magnetforskarernas protester. Det hade skett på en statlig forskningsanstalt. Man hade konstaterat att tefaten i flykt kunde manövreras i vilken riktning som helst. Den minsta farkosten hade ett landningsställ som bestod av tre metallklot, så att det kunde röra sig

Ett tefat har kraschlandat. Främmande varelser har tagit sig ut ur farkosten - men Jordens atmosfär blev deras död. Ryktet säger att vraket och kropparna skyndsamt förts bort för undersökning.

Den märklige "silvermannen". Varelserna påstås ha varit den enda överlevande från ett tefat som sköts ned av luftvärm i USA. Männerna som leder honom i händerna är okända. Och han själv är försvunnen.

i önskad riktning på marken också.

Förutom alla tekniska detaljer förvarade man nu någonsans också liken av 34 små underjordiska varelser. Deras ålder hade uppskattats vara 35 till 40 år. Men det var beräknat enligt jordisk tidräkning och människans åldersprocesser, påpekade Scully. Varelsernas verkliga ålder var omöjlig att fastställa.

(Året därpå skrev Frank Scully den första boken om flygande tefat - där han utökade referatet om tefaten som fallit i männi-

skohänder med andra häpnadsväckande historier).

Silvermannen

Den första skildringen av utomjordiska varelser skulle snarast följas av flera. Den amerikanska tidningen *Talk of the Times* kom med ett skakande reportage i juni 1950:

Ett luftvärnsbatteri i Arizona hade skjutit ned ett flygande tefat! Diskusskivan träffades av raketprojektiler och exploderade i en kaskad av gnistor och flammor/

Rymdmän lärde sig läsa och skriva

som en jättelik fyrverkeripjäs. Bland splittren som regnade ned på marken fanns ett tjugotal meterstora silverkapslar.

Ur en krossad kapsel kravlade en liten levande varelse ut. Han infångades av manskapet. Han var cirka 80 centimeter lång och hela kroppen var täckt av ett silverglänsande hölje. Varelsen fördes till en vetenskaplig forskningsanstalt i staden Phoenix. (Det sägs ingenting om de övriga kapslarna eller deras innehåll.)

Tidningsartikeln var illustrerad med en märklig bild: Två män på promenad med en liten egendomlig metallglänsande varelse som de håller i vardera handen. Bakom den stirrar två förbluffade kvinnor. Varelsen har helt mänskliga proportioner, men är så liten att hans armar sträcks högt över huvudet för att nå människans händer. Han verkar naken så när som på bikinirosor och låga stövlar - eller är det ett metalliskt hölje som sluter så tätt om kroppen? Han vänder ansiktet upp mot den ene av sina jordiska följeslagare, och denne tittar på honom.

Naturligtvis är detta en fejkad bild. Ursäkten varför männen håller varelsen i händerna är att den lille kommer från en planet med svagare tyngdkraft - han måste ha stöd för att orka gå upprätt på jorden. I själva verket är det lämpligaste sättet att hålla en gående docka.

Originalfotot lär vara spårlost försvunnet - det finns inte möjlighet att granska det närmare. (Bilden här är reproduktion från en tidning.) Och försvunnen är också den lilla varelsen.

Varelsen börjar tala

Knappt två år efter episoden med "silvermannen" var det dags för nästa utomjordiska varelse. Den påstått hemligstämplade händelsen kom till allmän kännedom genom Joseph Rohrer, radiochef i staden Pueblo, Colorado. Den refererades i nyhetssändningar från flera radiostationer i mellanvästern och publicerades under femta tidningsrubriker:

Tre flygande tefat hade kraschlandat i den nordliga staten Montana. En av de ombordvarande hade överlevt. Det var en knappt meterlång varelse av utomjordisk härkomst.

Dramat skulle ha utspelats 1950. Varelsen, som varken täl-

de vår planets luft eller klimatförhållanden, hade i två års tid hållits vid liv i en speciell inkubator. Tefatsmannen förvarades under stor sekretess på ett medicinskt laboratorium någonstans i Californien.

Vetenskapmän och läkare som övervakade främlingen hade gjort försök att meddela sig med honom. Till en början hade detta inte lett till något resultat. Sedan hade språkexperter tagit vid och med hjälp av bilder lyckats lära honom allt fler engelska ord. Om man fatt ut några informationer av intresse nämndes inte. Men det påstods att varelsen nu kunde hjälpligt både läsa och skriva engelska - fortfarande isolerad i kapseln som omgav honom med den gasblandning och det klimat som hans annorlunda organism fordrade.

Rohrer sade att Washington hemligstämplat alla fakta rörande tefaten och varelsen i inkubatorn, för att man befarade att panik kunde utbryta om detta kom till allmän kännedom. Var han själv fått uppgifterna ifrån nämndes inte.

Paniken uteblev. Men inte skrattade man åt honom heller - för Rohrer var trots allt en ansedd man, radiochef och allt. (Vilket bara visar att även radiochefer kan få bisarra idéer.)

På detta sätt började en fantasibild växa fram av tefatens konstruktion och av de små varelserna ombord - redan under de närmaste åren efter det att begreppet tefat föddes. (1947.) En bild som tycktes bli allt mer verklig, ju mer den upprepades.

Nya utomjordiska raser

"Silvermannen" hade kommit från Mars, sades det. Under de tidiga åren dominerade annars idén att planeten Venus skulle vara tefatsvarelsernas hemort. Men "venusianerna" började egendomligt nog ändra skepnad. I stället för dvärgar blev det för en tid högresta, vackra, mycket människolika varelser som utgjorde tefatens besättningar - enligt vittnen som påstod sig ha sett dem.

Den nya utomjordiska rasen lanserades av fantasisten George Adamski som duperade många lättrogna med sin historia om mötet med en tefatsman i den kaliforniska öknen i november 1952. Han beskrev främlingen som nära 2 meter lång, med sällsamt vackert ansikte och axellångt ljust hår, iklädd en smidig brun uniform. Adamski sade att han via tankeöverföring fått veta att mannen kommit från Venus.

Detta var innan vår rymdålder ännu hade börjat; långt innan rymdsonder hade landat på Venus och rapporterat att temperaturerna under planetens kompakta molnlager når upp till 700 graders hetta. Då rådde ännu den populära uppfattningen att Venus var en vattenplanet - till största delen täckt av oceaner. Venusianerna borde alltså vara vattenvarelser - de måste ha gälar att andas med...

Fanatikerna spanade efter personer som kunde ha något "utomjordiskt" i utseendet. Det hände att människor fick kragarna uppslitna - på öppen gata. Man ville se om de hade gälar...!

Humanoidernas intåg

Myten om "små gröna män" har fortlevt år från år. Ett nytt begrepp kom till på 60-talet: HUMANOID. Ordet finns inte i någon uppslagsbok, det har skapats av ufologerna som beteckning för människoliknande varelser från andra världar. (Närbesläktat med ordet *hominoid* som betyder människoapa).

Humanoidernas utseende varierar en hel del i rapporterna - vilket, som tidigare nämnts, har föranlett ufologerna att anta att jorden besöks av representanter för ett flertal främmande civilisationer.

Vanligast (enligt UFO-statistiken) är "de små männen" - cirka 90-120 centimeter långa, ofta klädda i metallglänsande dräkter. På andra plats kommer de storsvuxna humanoiderna - omkring 2 meter i längd, vanligen med långt hår. På tredje plats de helt människolika. Sedan följer jättarna - varelser som påstås vara över 3 meter långa. Små håriga dvärgar som är aggressiva, säger sig flera vittnen ha mött. Mest sällsynta är "de gröna" - varelser med grön hud, grönt ljus i farkoster-na m m.

För några år sedan publicerades i USA en polisteckning (gjord efter vittnesbeskrivning) av ett långörat monster som spritt skräck och fasa omkring sig i staten Kentucky:

"Ett rymdskepp" sågs landa på ett fält i närheten av familjen Suttons villa utanför Hopkinsville. Några minuter senare kom en spöklik, silveraktig varelse med elefantöron och klotformade ögon fram till huset. Flera sådana varelser anlände efter hand, de klättrade upp i träden och på hustaket. Mr Sutton sköt flera skott med sin pistol efter en av varelserna medan den skuttade bort. De andra lät sig inte skrämmas utan härjade kring huset hela kvällen.

De belägrade människorna uthärdade till sist inte längre - de sprang till sin bil och körde in till staden. När familjen återvände med poliseskort var varelserna försvunna. Polismännen intygade att mr Sutton och hans familjemedlemmar varit påtagligt uppskrämda av "närgonting ovanligt" och föreföll sanningsenliga.

I oktober förra året dömdes två män till böter i staten Arkansas för att de svept in sig i aluminiumfolie och skrämt bilister på en landsväg. Böterna gällde olämpligt uppträdande. Det intressanta är att männens "practical joke" resulterade i drygt ett tjugotal rapporter om möten med utomjordiska varelser!

I amerikansk TV visades nyligen en film som byggde på ett autentiskt fall:

Natt efter natt jagar två grabbar skräck i en äldre ensamboende kvinna, som de vet tror på flygande tefat. De klär ut sig med masker och stora plastögon som dinglar på skaft. De smyger kring hennes hus och sätter fast sugproppar med långa ståltrådar på fönstren, som de sedan får att skallra medan de sitter gömda bland buskarna. De famlar genom dörrspringan med silvermålade händer och armar.

Kvinnan flyr hysteriskt gråtande in i det innersta rummet, ber om räddning från "marsianerna". Till sist har de drivit henne till sådant chocktillstånd att hon tar ner ett gevär som hängt i åratals på en vägg, laddar det - och skjuter blint rakt ut genom dörren. Lyckligtvis utan att döda någon.

"Tefatet" på Gran Canaria

Angående det den 5 mars observerade UFO:t på Kanarieöarna så har det nu inkommit ett flertal rapporter. Av de många tusentals ögonvittnen så har jag direkt eller indirekt kommit i kontakt med 17 iakttagare. Därav 6 bosatta på ön Gran Canaria, 4 från Stockholm, 5 från Kalmar, och 2 från södra Öland. Alla är övertygade om att det inte kunnat vara något annat än ett s k "flygande tefat" som vid tillfället uppenbarade sig över öarna Gran Canaria, Teneriffa och Fureventura.

Härnadan några utdrag ur de brev som tre olika grupper av iakttagare sänt till mig:

Vi alla fem är säkra på att föremålet inte var "mänskligt". Jag reagerade kraftigt. För första sekunden blev vi upprörda. Ingen tvekade någonsin på att det var ett UFO. Vi som såg det är säkra på att det måste varit utomplanetariskt. Den storleken - det skarpa lyset - den hastigheten - 90 grader uppi himlen. Vänner till mig har berättat att UFO:t försvann som en eldsvast över havet, under 30 minuter. Det lär ha spridit ett enormt sken. Sedan dök det i havet och kom uppi i 90 grader.

Vi betecknar det som vi såg som en fantastisk upplevelse. Eftersom

vi dagen därpå erfor att händelsen observerats över hela ön och ändå längre bort anser jag det är kusligt att vi har en vetenskap, som ej kan analysera eller utforska vad det egentligen var vi såg den kvällen. Svenska Radion (på Gran Canaria) rapporterade om psykiska skador hos folk. Nu efteråt börjar jag faktiskt känna det lite obehagligt, men är oerhört tacksam att jag fått uppleva detta, som jag dessförinnan vägrat tro på eller intresserat mig för.

Jag fick en obehaglig känsla av att detta skulle jag ej titta på, men nu efteråt ångrar jag mig, detta var ju något som man aldrig mer får se igen. Kan tala om att Ingemar Pallin talade i flera dagar i Turistradion om föremålet som ett UFO. Folk uppe i bergen blev skräckslagna och trodde det var världens undergång. Läkarmottagningarna blev fyllda av människor som sett föremål och fått psykiska skador.

Flera personer filmade händelsen och jag har kontaktat dem för att om möjligt få några kopior.

Ovanstående är väl om något en världshändelse, och man förundras över att inget nämnts i svenska massmedia.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

UFO eller raket?

Svar till Alfund Johansson, Kalmar.

Ni skriver att Ni känner Er manad att bemöta mina uppgifter angående den sensationella UFO-händelsen på Gran Canaria den 5 mars.

Ni befann Er ingalunda i händelsernas centrum, utan på grannön Teneriffa. Ändå tror Ni Er kunna bedöma situationen bättre än de som kunde göra en närobservation. Ni säger Er vara övertygad om att det var en raket från någon stormakt. Det är kanske förståeligt om man på långt håll kunnat få den uppfattningen, men de många ögonvittnen som befann sig på Gran Canaria betygar enhälligt att det måste ha varit ett UFO.

Om Ni vidhåller att det var en raket ber jag att få framställa några frågor: Sedan när har en raket stannat upp och stått stilla under ca en timmes tid? Nå sågs en raket likna en jättestor lampa med gult skarpt sken runt om, och med regnbågens alla färger i centrum? Nå sågs en raket gå fram och tillbaka för att sedan i repriserna gå rakt upp och försvinna i rymden? Nå sågs

en raket dyka ner i havet för att sedan komma upp och gå vertikalt upp i rymden? Tror Ni det är vanligt att militären belyser raketer med strålkastare? Det gjorde militären i Puerto Rico, fast förgäves - de nådde inte upp.

Jag tror faktiskt mera på mina rapportörer som befann sig på Gran Canaria, än på den som befann sig på avsidliggande Teneriffa. Synd att inte även Ni kunde iakttaga Objektet på nära håll, ty i så fall hade det funnits en tvivlare mindre. Väl att märka är att samtliga min rapportörer i detta fall, tidigare också varit tvivlare.

Vad det gäller Ert tal om okunniga människor, så har jag under årens lopp kunnat notera att sådana överhuvudtaget inte reagerar inför dessa okända fenomen. Det är i allmänhet bara intelligenta och högt utbildade personer, som t ex i detta fall, rapporterar om gjorda UFO-observationer. Däremot är det känt att de okunniga gärna vill diskutera saker de inte begriper.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

Raketen på Kanarieöarna

Undertecknad känner sig manad med anledning av Gunnar Schelins insändare den 7/6, att avge en liten rapport om händelsen kvällen den 5 mars i år. Tyvärr blir det ingen sensationsrapport. Människor tycker ju annars om sensationer.

Vi, som bodde på Casa Sueca i Los Cristianos, Teneriffa, brukade sitta på terrassen mot väster om kvällarna. Denna kvällen såg vi vid horisonten i ungefär nordväst något som kunde liknas vid kondensations-slingor från flygplan. Dessa slingor var dock färgade i mycket vackra färger. Sådana slingor befinner sig ju på mycket hög höjd varför man förstår att de måste finnas sig långt ute i Atlanten och att det var jordens krökning, som gjorde att vi såg dem vid horisonten. Färgerna var desamma, som man ibland kan se moln färgas i solnedgången. Hos oss hade ju solen gått ned för mer än en timma sedan men där borta hade den troligtvis ännu ej hunnit gå ned så lågt.

Efter att jag fotograferat fenomenet gick jag in i köket för att laga mat. Efter en stund ropade mina vänner: "Kom utakall Du få se något!"

Nå jag kom ut var det som en raket som med stor hastighet steg mot himlen. Även "raketen" kom från ungefär nordväst. En raket-

uppkjutning är ju nu för tiden inget märkligt och bildlösigt var det ju bara den mycket vita eldflammen och den vanliga parabelformade svansen av avgaser man såg.

Ganska snart var den utbrunnen så jag kom ej att taga någon bild av den.

Först efteråt kom tanken att detta kunde uppfattas som en UFO och då var det ju synd att jag ej fick någon bild av den.

Att en del okunniga människor kunde bli skrämda av händelsen är nog ej så svårt att förstå. Förr blev det ju panik även här vid t ex en solförmörkelse.

Pallin i turistradion talade om det som om det var helt klart att det var en UFO och att vi kunde vänta oss flera besök enl. UFO-experterna. Detta stärkte natu ligtvis de troendes tro.

Tillhör man de icke troende så skulle man dock gärna vilja veta vad Natos eller Warszawa-paktens styrkor hade för sig den kvällen. Men det talar de ju naturligtvis ej om. Av prestanda att döma var det kanske en 80-tals raket vi såg?

Tyvärr fortsätter ju försöken att skapa möjligheter att allt snabbare och effektivare förgöra oss.

ALFUND JOHANSSON
Kalmar

Föremålet på Gran Canaria

Bäste Alfund Johansson. Jag har noga genomläst Er rapport från Teneriffa, och jag kan inte finna annat än att Ni vill göra gällande att fenomenet över Teneriffa och Gran Canaria var samma sak - nämligen en raket.

Rörande Er efterlysning av foton av föremålet på Gran Canaria så togs det en mängd sådana. Jag har

kontaktat "fotograferna" för att om möjligt erhålla några kopior. Jag har skrivit dels till en reseledare för

Vingresor i Stockholm som tog några bilder, dels till Ingemar Pallin Svenska Turistradion i Las Palmas.

Den senare har enligt vad jag erfart, namn och adresser på flera personer som plåtat objektet. Tyvärr har jag ännu inte fått något svar.

Natu ligtvis skall jag låta publicera dessa foton om de kommer mig tillhanda.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

Fenomenet vid Teneriffa

Bäste Gunnar Schelin läs om min rapport:

Sanningen är ju den att jag den 12/6 rapporterar om ett fenomen på hög höjd ungefär nordväst om Teneriffa. Eftersom Gran Canaria ligger öster om Teneriffa så befann vi oss närmare händelsen. Och ser man något som ser ut som en raket så kallar man det en raket. Händelsen finns ju dokumenterad på foton. De bästa bilderna togs nog uppför bergen på Teneriffa. De var publicerade i dagstidningarna. De fanns

också i färg att köpa och finns kanske fortfarande.

Om raketen, förlåt tefatet, visade sig en hel timma över Gran Canaria så hade de ju god tid att fotografera det och dess olika uppträdande. Skulle vara mycket intressant att få se dessa bilder. Vore det inte bäst att Ni publicerade någon av dem?

Någon trosdiskussion är jag ej intresserad av och något mera att rapportera har jag ej.

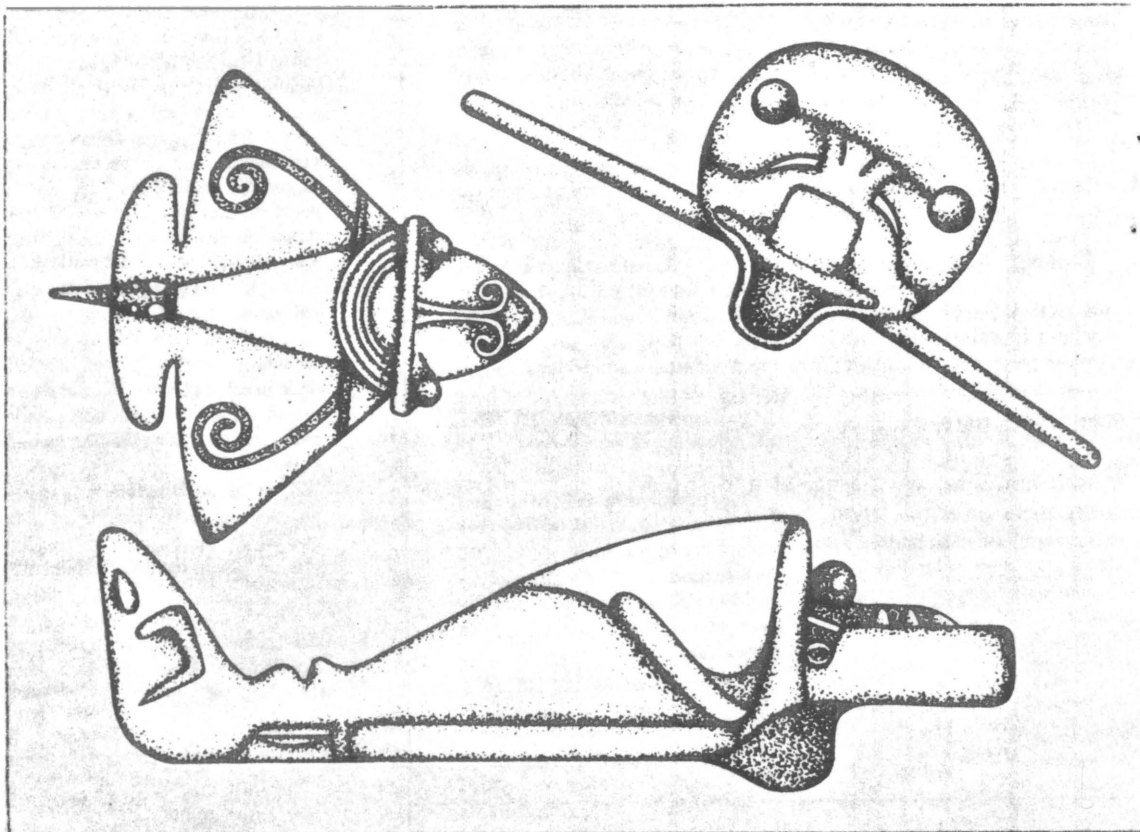
ALFUND JOHANSSON
Kalmar

FLYGPLAN FRÅN

● Hundratals mil av utforskade underjordiska gångar sträcker sig under landet Ecuador.

● Detta är den sensationella uppgift som schweizaren Erich von Däniken lägger fram i denna serie.

● Byggsdes allt detta av varelser från rymden? Och varifrån kommer den enorma guldskatt som göms där?



Av ERICH VON DÄNIKEN

Den förhistoriska flygplansmodellen har stabilisatorer och en uppåtriktad styrande stjärt.

■■■ I dag vet jag att den största guldskatten från dessa dunkla grottor inte finns att beskåda på något sydamerikanskt museum. Nej, den ligger på bakgården till fattigkyrkan Maria Auxiliadore i Cuenca i Ecuador, en vallfartskyrka belägen 2 500 meter över havet.

Pater Carlo Crespi, mannen som samlar dessa — också i rent metallvärde räknat — oskattbara dyrbarheter, har bott här i Cuenca i 45 år och är känd som en pålitlig vän till indianerna, som därför också genom decennierna har plockat fram allehanda värdefulla konstverk av guld och silver ur sina gömmor och skänkt dem till honom.

Jag är den förste som alls kunat berätta om pater Crespis guldskatt, och skatten har aldrig fotograferats tidigare.

I rum I låg arbeten i sten, i rum II inkaarbeten i guld, silver, koppar och mässing — och i rum III bevarar han själva guldskatten, som han visar synnerligen sällan och ogärna.

Det finns ett "guldmuseum" i Cuenca, men detta kan inte alls mäta sig med Crespis skatter.

När jag här talar om guld, och ideligen rent av om rent guld, så skall detta hela tiden fattas ordagrant, för det rör sig just om rent guld.

Praktstycket är en stele, som är 52 cm hög, 14 cm bred och 4 cm tjock. Den har 56 kvadrater, där 56 olika skrivtecken finns "instämplade". Exakt samma skrivtecken såg jag också på folierna i metallbiblioteket i den stora salen! Den som skapade denna guldstele behärskade en kod (ett alfabet?) på 56 bokstäver eller symboler, som kunde ordnas i en skrift, något som blir desto märkligare med tanke på att det hittills alltid har påståtts att det inte existerar några skriftsystem av alfabetstyp i de sydamerikanska kulturerna (inkafolket, mayafolket etc).

Ormen — rymdsymbolen

Det tarvas sannerligen en hel del för att inte gripas av den vildaste guldtörst inför anblicken av dessa skatter på Maria Auxiliadores bakgård. Men det som skärade upp mig så till den grad var inte guldet såsom sådant, utan det faktum att det på hundratals av dessa guldplåtar fanns framställningar av stjärnor, månar, solar ... och av dessa ormar, som med till visshet gränsande sannolikhet är symboler för rymdfarten.

Men varför har då ormarna så envist lyckats kräla in i varenda skapelsehistoria?

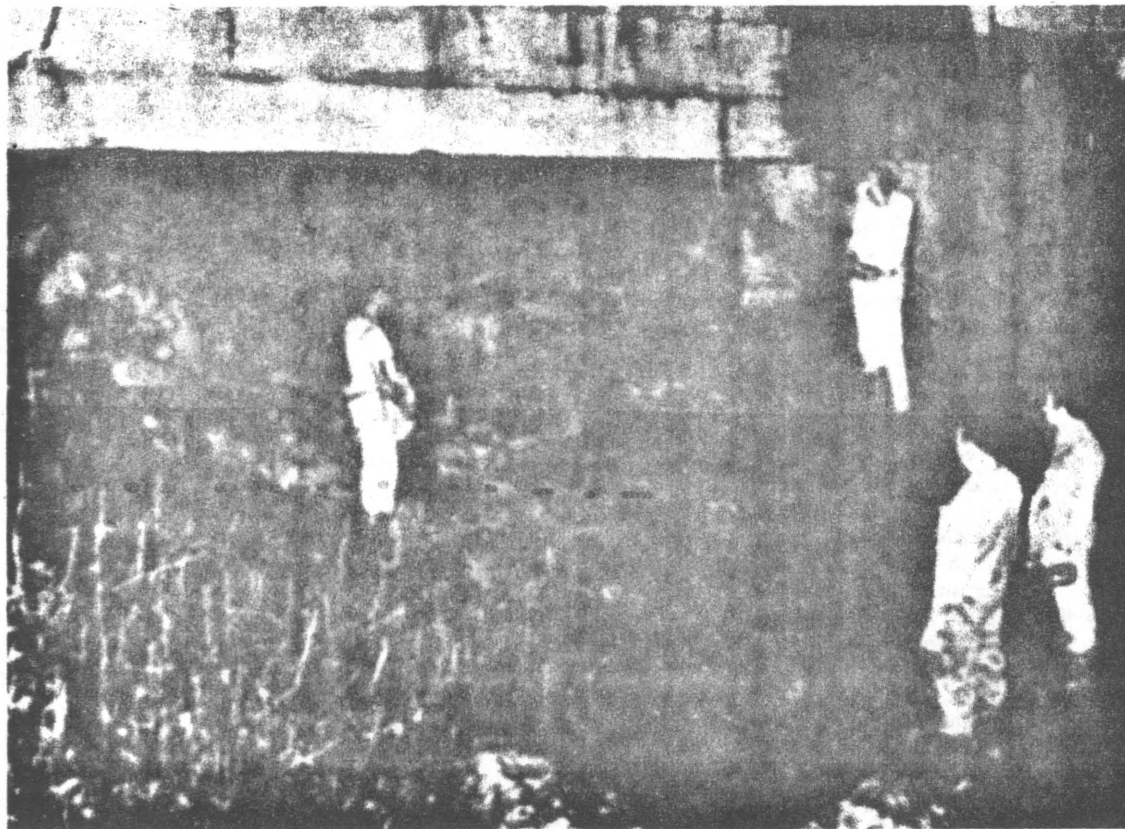
Nu tänker jag helt enkelt följa vetenskapsmännens förklaring att enda möjligheten att förstå våra äldsta förfäder är att sätta sig in i deras eget sätt att tänka och förstå sin omgivning och ägna mig åt litet vanligt enkel djuppsykologi:

Om våra tidiga förfäder såg en stor, ovanlig fågel, så skildrade de den också som just en sådan fågel som den de faktiskt sett — för de ord som behövdes här till fanns redan i deras torftiga ordförråd.

Men hur skulle de bära sig åt för att beskriva en helt annan iakttagelse, ett absolut enastående fenomen på himlavalvet, ett fenomen som de aldrig skådat tidigare och varken hade ord eller begrepp för?

Förmodligen var väl de främmande kosmonauterna inte särskilt själviska av sig vid sina första landningar på vår planet — kanske hände det att en del åskådare råkade träffas av de glödande gaserna från någon dysa vid landningen eller sveddes ihjäl vid starten. Och ett ögonvittne som ville berätta om dessa grandiosa, fruktansvärda händelser saknade ju alla de tekniska termer som behövdes! Det där obegripliga (metall-) glänsande föremålet som stinkande och fräsande och bullrande startade eller larmade inför hans ögon var ju i varje fall ingen fågel, den saken var klar. Alltså beskrev ögonvittnena det de sett med sådana gängse begrepp som något "som liknade en drake" eller "såg ut som en stor, glänsande fågel" eller — just därför att det verkade så obegripligt — som "en

FÖRHISTORISK TID!



Detta är ingången till en av de många tunnlar som bildar ett väldigt system under Ecuador.

befjädrad, eldsprutande orm".

Djupt chockade av upplevelsen berättade fäderna för sina söner och dessa i sin tur för sina söner seklerna och årtusendena igenom om dessa fruktansvärda drakar eller ormar. Under tidernas lopp suddades konturerna i dessa ursprungligen i god tro avgivna skildringar av fakta ut mer och mer, och än dominerade den eldsprutande draken. Än den flygande ormen (just därför att den var så alltigenom otrolig!), och det var dessa som smög sig in i myterna.

Också på dessa guldplåtar från grottorna under Ecuador och Peru, på pater Crespis skatter, finns det massor av ormar — ormar som klättrar uppför pyramider, på väg upp mot toppen — som flyger fram på himlen, med svansar som sprutar eld — som vilar på gudarnas huvuden. Men varken här eller på andra håll finner man en enda orm som håller till där människan i alla tider har sett ormen hålla till, ingen som uppför sig så som människan alltid har sett dem uppföra sig: som

ringlar i gräset, dinglar från en trädgren, i lugn och ro sätter i sig en mus eller krälar i gyttnan i en hel ormskock.

Världens äldsta skrift

Vad skulle etnograferna säga om de så småningom fick sätta sig och grubbla över skrivtecknen på de här guldplattorna? Skriften på dessa guldplattor, som påträffats djupt nere i jordens inre, kommer säkert att avslöja sig som världens äldsta skrift! Liksom att här har kunniga gudarnas budbärare givit diverse tekniska uppgifter och tips för framtiden!

Jag har själv med egna ögon sett tre förhistoriska modeller till flygplanstyper av modernaste snitt!

Den första kan vem som helst som kommer till Colombia studera där den står utställd i State Bank i Bogotá. Den andra är i pater Crespis ägo, och den tredje ligger fortfarande 240 meter under jorden i Juan Moricz grottor.

I seklerna betraktade arkeologerna modellen i Bogotá som ett "religiöst prydnadsföremål". Jag

tycker faktiskt synd om dem, för det där går inte längre. Flygexperter har studerat föremålet och undersökt det i vindtunnel, och de betraktar det som en flygplansmodell. Dr Arthur Poyslee vid Aeronautical Institute i New York förklarar:

"Föreställningen om att föremålet i fråga skulle avbilda en fisk eller en fågel är högst osannolik. Inte bara därför att denna guldmodell påträffades långt inne i landets inre, så att konstnären förmodligen aldrig ens har sett en havsfisk, utan också därför att det är omöjligt att föreställa sig fåglar med så exakta vingar och lodrätt kantställda fenor."

Uppenbarligen bortfaller de zoologiska analogierna.

Framkroppen är grov och klumpig som hos de tunga amerikanska B-52:orna. Omedelbart bakom bogen och avskärmd med en vindsyddande vägg ligger pilotens kabin. Flygplanets stjärt, svällande av de drivaggregat som är inbyggda i den, vilar i aerodynamisk symmetri på två avrundade vingar. (Modellen i

Bogotá har två deltaformade vingar av samma typ som hos Concordeplanet och samma spetsiga nos som detta.) Två stabilisatorer och en uppåtriktad styrande stjärt fullbordar flygplansmodellen från inkatiden.

Vem vågar längre vara så trist fantasilös att han försöker tolka dessa flygplansmodeller som fåglar eller flygande fiskar?

Och vad hade man alls för användning för sådana tunga fågel- eller fiskstatyer i guld?

Modell av rymdfarkost?

Guld har i alla tider varit en sällsynt och därmed också dyrbar metall, som samlades i templer och kungapalatsen. Följaktligen torde man väl kunna räkna med att när ett föremål göts i guld så måste detta ha berott på a) att föremålet var mycket viktigt, b) att avsikten var att det skulle bevaras i alla tider och c) att man därför göt det i ett material som inte kan rosta.

Dessutom har här aldrig funnits någon fisk-fågel-kult som skulle kunna påbörjas denna modell.

Lika säkert som att det är en rymdfarare i sin kapsel som porträtteras på gravhällen i Palenque, lika säkert är att dessa tre guldföremål är flygplansmodeller!

I Maria Auxiliadores kosmologiska skattkammare glänsar en massiv guldkula infattad med en bred rand. Och det är väl lika gott att förekomma dumma invändningar — det rör sig inte om en skulpturframställning av en hatt med brätten. Hattar har nu en gång, också när de är avsedda för de dummaste huvuden, ändå en ihålig välvning inuti, där bemälda huvuden kan passas in.

I "Tillbaka till stjärnorna" lade jag — och ingen har kommit med några invändningar på den punkten — fram skälen till att jag betraktar klotformen som den idealiska formen för ett rymdskepp eller en rymdstation: klotet roterar i rymden, och därigenom skapas för besättningen i kabinen ute i periferin en konstgjord tyngdkraft, och en sådan är nödvändig för ämnesomsättningen vid längre färder. Detta guldklot stöder ytterligare mina förmodanden om att klotet redan i urtiden var himmelsfarkosternas rätta form.

Det breda brättet kan vara en dockningsramp för raketer, och kan också vara ett i celler uppdelat lagringsutrymme för solenergi. Den tekniskt-spekulativa fantasin känner inga gränser.

Men något som jag gärna skulle vilja veta är hur matrisen till detta guldklot kan ha hamnat i Turkiet. 12 000 km från Ecuador! Det i sten huggna fynd som gjordes där befinner sig nu i Turkiska museet i Istanbul. Det är ett direkt negativ till guldklotet i pater Crespis skatt — samma klot, samma sicksackmönster på randen som löper runt kulan. Under stenmatrisen i första våningen i museet i Istanbul står att läsa: "Icke klassificerbart."

Så länge vetenskapen fortfarande vägrar att alls ta upp till behandling möjligheten av att flygande maskiner kan ha färdats över väldiga avstånd över kontinenter och hav redan i förhistorisk tid, så länge kommer det också att finnas olösliga gåtor i de djupfrysta fördomarnas elfenbenstorn.

Det vore fel att säga att vetenskapsmännen saknar fantasi: det ligger bara så till att resultaten alltid måste stämma in i klichen.

Fyra tår

I Cuenca fotograferade jag en 52 cm hög guldframställning av en varelse med normala mänskliga proportioner. Det märkliga med figuren i fråga är att händerna och fötterna bara har fyra fingrar resp tår. Närmare besett finner vi också att det i det gamla Indien, hos maorifolket, hos etruskerna och på diverse andra håll förekommer gudabilder som inte har lika många fingrar och tår som vi.

Men i en fullt allvarlig vetenskaplig tidskrift kunde jag en gång läsa hur enkel lösningen på den frågan faktiskt är: författaren hävdade att tår och fingrar var ett slags räknemaskin. Ville man uttrycka siffran 19, så utelämnade man helt enkelt ett finger eller en tå. Enligt denna vetenskapliga fantasi framställdes alltså talet 16 med en varelse med fyra fingrar på var hand och fyra tår på var fot = 16! En minst sagt enfaldig räknemetod, som förefaller mig ovärdig ett folk som kunde bygga sådana vägar och fästningar och städer.

Varför vid alla stjärnors gudar skulle väl dessa förståndiga inkaindianer ha måst tillverka en hel människa med händer och fötter, bara för att på ett så idiotiskt sätt ange till exempel siffran 4? Denna så fruktansvärt seriösa vetenskap trasslar här in sig i den egna fantasins nät: visst erkänner den att

inkaindianerna kunde räkna, men däremot tilltror den dem inte förmågan att ange talet 4 med fyra streck eller fyra punkter. Nej, där måste de börja hugga av fingrar och tår. O. sancta simplicitas!

Vem utforskar?

Vem är beredd att utforska dessa grottor och skatter under Ecuador, vem kan föra upp detta sensationella arkeologiska fynd i den vetenskapliga forskningens förklarande ljus?

När Moricz upptäckte tunnel-systemet var han fattig som en kyrkråtta. Sedan dess har han funnit en del järn- och silverförekomster och sålt rätten att utnyttja dessa till gruvbolag. Därmed har han nått ett visst blygsamt välstånd, men lever mycket anspråkslöst och satsar allt på sina forskningar. Men Juan Moricz är ändå inte så rik att han kan genomföra kontinuerliga undersökningar och engagera skolade medhjälpare.

Han vet att han förvisso skulle kunna få snabb hjälp av spekulanter, av guldgrävare av Vilda Västern-typ — han skulle bara behöva visa dem en bråkdel av de lockande guldmängderna i grottorna under Ecuador. Men den sortens hjälp vill han inte ha, eftersom den skulle urarta till plundring och gå stick i stäv med forskningssyftena. Det är därför det är så svårt att åstadkomma en helt oegennytigt expedition, enbart inriktad på att tjäna forskningen.

Juan Moricz räknar med att redan en ytlig inspektion av tunnelsystemet, utan alla detaljerade undersökningar, måste kosta över en miljon schweizerfranc: man måste installera ett elektricitetsverk, anlägga centrala läger för utrustning och förplägnad, genomföra olika säkerhetsåtgärder; delvis kommer det också att krävas en del direkt gruvtekniska arbeten.

Efter att själv med egna ögon ha sett dessa dolda skatter med sådan betydelse för mänsklighetens historia för jag härmed än en gång fram det krav jag ställde redan i "Olösta gåtor" 1968:

Tiden är mogen för ett uto-pisk-arkeologiskt år! Ett forskningsår då arkeologer, fysiker, kemister, geologer, metallurger och representanter för andra berörda forskningsgrenar koncentrerar sig på denna enda fråga: Fick våra förfäder besök från världsrymden?

Från allmänheten

FÅR EN UGGLA SE UT HUR SOM HELST?

"Rymdvarelser är nattugglor" — så lyder rubriken på en artikel som setts i pressen.

"Flygande tefat" visar sig mestadels kvällar och nätter enligt rapporter från en rad länder. Den tesen får nu sin vetenskapliga bekräftelse i dansken Per Andersens bok Tidsloven, som just givits ut av SUFOI (Skandinavisk UFO Information). Andersen studerar datateknik och matematik vid universitetet i Aarhus och är konsult åt SUFOI. Andersen har behandlat 6000 rapporter som organisationen samlat in sedan 1957 i data. Han summerar: På dagtid visar sig nästan aldrig några UFO:s Mellan 18.00 och 21.30 ökar antalet observerade UFO:s kraftigt utom vid tiden för TV, nyheterna. En ny observationstopp nås klockan 3.30 på morgonen.

Ingenting av vad ovan sägs stämmer med verkligheten — det vet alla som ingående sysslat med UFO-frågan: För det första ses UFO:s relativt ofta på dagtid. (Att dylika mindre ofta ses på dagen än på natten, beror naturligtvis på att man mera sällan höjer blicken mot skyn vid denna tid på dygnet). För det andra liknar UFO:s minst av allt ugglor, både ifråga om storlek och utseende. Däremot har det iakttagits sådana föremål i andra de mest skiftande former, som t ex liknande cigarrer, diskusar, tefat, trianglar, klot o s v. Oftast har de varit skarpt lysande, stillastående eller rörliga, och i storlekar mellan tre meter och upp till flera hundra meter i diameter.

Den som i många år arbetat inom ufologin och mottagit hundratals rapporter om gjorda observationer av UFO-fenomen finner givetvis Andersens uttalande löjligt, och förvånar sig över att den danska UFO-föreningen medverkar till att dylikt drabel kommer ut i bokform. Man frågar sig också vad ordföranden i nämnda organisation, överstelöjtnant Frank Pedersen säger, som själv vid tre tillfällen skådat UFO:s som sannerligen inte kunnat förväxlas med några nattugglor.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

RYMDEN

Efter drygt ett halvårs försening är nu den första starten för en returresa ut i rymden med en av den amerikanska rymdflygsstyrelsens Rymdskyttlar inprickad till någon gång i september i år.

Det har visat sig att kostnaderna för hela Rymdskyttelprojektet pga inflationen, men också byråkratiskt krångel och en förlängd byggtid av skeppen, har ökat med hela tre gånger. Trots detta kommer rymdskyttlarna att väl i trafik till rymden varje vecka minska kostnaderna för rymdflygning dramatiskt.

Man bör dock inte enbart se på dessa nya återanvändbara rymdskepp med odelad optimism - det är ingen hemlighet att en av de största uppdragsgivarna kommer att bli den amerikanska försvarsmakten. Kusliga visioner om krigföring i och från rymden håller idag på att förverkligas.

Denna första generation rymdskyttlar är huvudsakligen avsedd för transport av stora mängder material upp i jordomlopp. En nästa generation skyttlar befinner sig redan på projekteringsstadiet och om knappt 20 år beräknas det finnas en kommersiellt lönsam trafik med ca 5000 passagerare i tur- och returresor till rymden varje år för dem. Bemannade gigantiska solkraftstationer i jordomlopp och andra stora rymdbosättningar antas bli deras färdmål.

ÖRNAR I SKYN

Trots att ingen Rymdskyttel ännu har skjutits upp har farkostens militära användbarhet sedan länge oroat Sovjetunionen, som halkat långt på efterkälken i utvecklingen av en egen rymd-flyg-farkost avsedd att användas efter skyttelprinciper. Väl medveten om detta förhållande har man på ansvarigt håll tänkt ett steg till i utvecklingen av alltmer sofistikerade vapensystem.

Den stora fördelen med Rymdskytteln är ju att den obehindrat kan föra upp mycket stora föremål i jordomlopp, exempelvis spionsatelliter. Man kan



ÖRNAR I SKYNN

av Taurina

plocka ner uttjänta satelliter för att ladda om deras batterier och sedan återanvända dem. I Rymdskytteln enorma lastrum, som exempelvis med lätthet rymmer Sovjets största rymdstationer, kan naturligtvis satelliter som tillhör främmande makter tas ombord, fraktas till Jorden för att dissekteras på militära hemligheter utan att den främmande makten skulle kunna förhindra det. Men Sovjetunionen har utarbetat ett lika effektivt som skrämmande vapen för att förhindra detta - så kallade Hunter and Killer-satelliter.

De är lättmanövrerade från Jorden och utrustade med mycket effektiva laserkanoner det inte finns något som helst skydd mot. Sedan en sådan här "mördar"-satellit snabbt placerats inom skotthåll spränger den på bara någon sekund ofelbart vilket föremål som helst i jordomlopp i bitar. I Väst misstänker rymdexperter att syftena med de många och långa rymdresor Sovjet förra året framgångsrikt utförde bl a var att utföra tester med dessa nya laservapen som förut bara existerat i den relativt trygga science fiction-drömvärlden.

Strålarna från Hunter and Killer-satelliterna kan också från läktarplats, så att säga, skjuta ner alla fientliga interkontinentala kärnväsenbärande robotar som avlossas vid ett uppflammande storkrig. De kan också användas direkt mot mål på Jorden som städer och liknande även om man i internationella konventioner har försökt skydda sig mot något sådant.

Även USA utvecklar laser- och elektronstrålevapen av det här slaget främst avsedda för rymdkrigsföring. Utvecklingsarbetena är dock troligen inte lika omfattande som de bedöms vara i Sovjet. I fåfänga försök att skydda amerikanska satelliter förses de numera med ett extra kraftigt metallhölje. En åtgärd för att skydda sig mot att få satelliter nedskjutna med förödande konsekvenser som följd skulle kunna bli att svärmar av exakt likadana satelliter placeras i närheten av varandra. De förblir dock naturligtvis lika sårbara - det tar bara aningen längre tid att pricka ner dem...

DEN LÄNGSTA RESAN

Att som privatperson idag köpa en biljett till någon av de planerade uppskjutningarna av rymdskyttlar är en omöjlighet helt enkelt därför att rymdskytteln egentligen bäst kan liknas vid en rymdens långtradare - inte buss. Allt lastutrymme för åtskilliga år framöver har för övrigt redan hyrts in av mängder av företag; att hyra ett skepp för en tvåveckorstur kostar 21 miljoner dollar, att få ett 100-kilospaket med mätinstrument uppskickat samma tid kostar 10.000 dollar.

Hos det Federala Departementet för Flygtrafik i USA har farkosten därför helt följdriktigt inte registrerats som avsedd att frakta inhyrda passagerare. Departementet hade för övrigt problem med att definiera vad för luft och rymdfarkost en Rymdskyttel egentligen är med tanke på dess Lufttrafikcertifikat. Man klarade sig ur problemen med en lösning föreslagen av NASA, den amerikanska rymdflygstyrelsen. En Rymdskyttel är inget flygplan och därför behövs inget certifikat, slöt man sig till.

I storlek kan dagens generation rymdskyttlar jämföras med det omtänkta jettrafikplanet Boeing 707, men utvecklingen av nästa betydligt mindre skyttelgeneration, nästan enbart avsedd för persontransporter, är redan i full gång. Ett rymdflygplan av den nya typen kommer att vid starten bara väga en tiondel av vad nutidens Rymdskyttel gör samt i

storlek ^{vara)} jämförbar med de gamla DC 3:orna. Ombord skall det finnas plats för 25 passagerare och tre besättningsmän plus 2250 kilo nyttolast. Dessa sk SDC-3:or beräknas vara tillverkade vid 90-talets ingång. De kommer att startas horisontellt från vanliga start- och landningsbanor. Deras raketmotorers bränsle blir flytande väte och syre och tack vare det blir de enda avgaserna ofarlig vattenånga.

Idén till dem är inte ny. I filmen "År 2001 - Ett Rymdäventyr" av Clarke och Kubrik visas bl a en rymdskyttel döpt till Orion av i princip samma snitt. Liksom i filmen blir det också väldiga rymdstationer och solkraftverk som kommer att bli resmålen vid de framtida skyttelturerna.

I dagens USA reser man på sina håll krav om att minst 10 procent av nationens elbehov år 2000 skall vara tryggt med energi från solkraftverk i jordomlopp. Omfattande studier har visat att kostnaderna för en kraftstation med flera tiotals kilometer breda solfångarpaneler kan tjänas in efter 25 års produktion. Byggtiden blir ungefär lika lång och kommer att kräva 1000-tals arbetare, större "långtradar"-skyttlar och industriell utvinning av mineral och andra råvaror på månen.

RYMDEN VÅRT ÖDE?

Rymdens anses som den sista kontinenten kvar för människosläktet att erövra och det lämnar många människor ingen ro. Rymden skulle faktiskt kunna bli steget in i en nästan helt ny värld med otroliga potentiella marknader som till synes bara ligger och väntar på att utnyttjas.

Med dagens kostnader, mätt i US-dollars per kilogram passagerarvikt och som idag vid en skytteltransport ligger omkring 600, finns det naturligtvis ingen nämndvärd efterfrågan på passagerartransporter till rymden. Att kryssa Jorden runt i lyxkryssaren Queen Elisabeth II kostar numera ca 50 dollar med samma mått. Det är en siffra i dagens penningvärde det anses vara viktigt att komma ner till för rymdfarten vid slutet av -80-talet. Varje år skulle då ungefär 5000 människor ha råd med rymdresor, varesig det är i jobbet till experimentstationer eller bara för nöjes skull för att besöka rymdhotell och liknande stationer. Med en moderniserad och effektivare modell av det framtida skyttelskeppet SDC-3 beräknas dock kostnaderna per kilogram passagerarvikt kunna sänkas till 20 dollar någon gång mellan 1995 och 2000. Det potentiella passagerarunderlaget ökar då explosionsartat med tio gånger till bortåt 50.000 personer och år. Rymdfarten sväller ännu mer. Det definitiva steget in i rymdåldern har därmed tagits.

I rymden växer det upp enorma experimentstationer, bekväma rymdhotell, fabriker som utnyttjar tyngdlösheten vid tillverkningsprocesserna och naturligtvis elproducerande solkraftstationer av sådant format att tanken svindlar, som i form av mikrovågor sänder energin ner till Jorden. Tekniken för det sistnämnda finns utvecklad i Kalifornien. På sikt ställer sig rymden energin som det enda vettiga energialternativet när olja och uran sinar. Visserligen görs framsteg inom vätekraftforskningen men att tro att den kan börja utnyttjas kommersiellt förrän mycket långt in på nästa sekel är tyvärr överdrivet optimistiskt.

SF OCH VERKLIGHETEN

En gång i tiden ansågs det otroligt att man kunde åka omkring i något som kallades för automobil, ännu mindre att äga en. Att människor skul-

le kunna lära sig att flyga var en dröm - idag korsar årligen miljon-tals passagerare Atlanten i farkoster som är bekvämare än stadstrafik-bussar! Utvecklingen går vidare trots all missär, svält och alla politiska stridigheter och grymheter i världen.

Stora delar av tekniken för rymdens slutliga erövring finns redan utvecklade. Därför blir nästa fas i människosläktets utveckling på sätt och vis oundviklig. Det är ingen scienci fiction längre. Verkligheten knappar snabbt in på alla drömmar, eller mardrömmar om man så vill.

Det enda man kan göra är att hoppas att rymdåldern på sikt skall gagna alla invånarna på planeten Jorden - "Örnarna i Skyn" till trots!

Skräcködlan var inte alls dum!

• Hundratals miljoner år tillbaka i tiden behärskade jättelika skräcködlor jorden. I dag lägger vetenskapsmän pussel för att hitta svar på de många frågorna kring de gåtfulla djuren. Det är främst bilden av kallblodiga, ödlelika varelser med små hjärnor som många forskare betvivlar. Kanske är det dags att radikalt ompröva vår tidigare uppfattning om dinosaurierna, deras byggnad och levnadssätt?

Dinosaurernas gåta har också blivit namnet på den bok som den engelske forskaren Adrian J Desmond, specialist på just paleontologins historia, skrivit mot bakgrund av sina forskningar.

Desmond hävdar att dinosaurierna minst av allt var primitiva varelser. Brontosaurierna var 25 meter långa och vägde flera ton. Glidflygaren pteranodon mätte tre meter mellan vingarna. Andra liknade små, smidiga gaseller, några var strutslika, snabba löpare. En del hade fjädrar, andra päls.

Tog väl hand om barnen

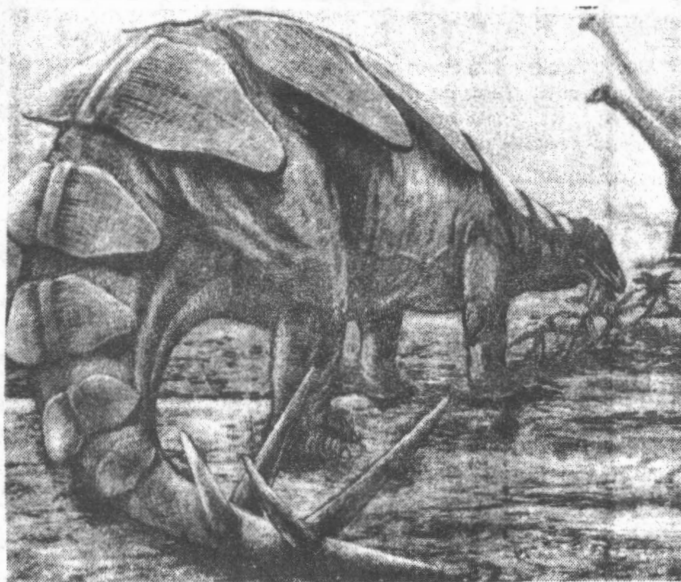
Trots att det var hundratals miljoner år sedan djuren fanns på jorden har forskarna lyckats pussla samman sanningen om dem bit för bit. En sanning som mer och mer fjärrar dem från den tidigare uppfattningen att det rörde sig om mycket lågstä-

ende varelser. Dagens forskare hävdar att de forntida skräcködlorna hade mycket litet gemensamt med dagens ödlor. Mycket talar istället för att de varit varmblodiga, haft förmågan att med hjälp av olika hudbeklädnader skydda sig mot kylan - och att de tagit mycket väl hand om sina ungar.

Känsligheten för kyla och den trots allt bristande förmågan att skydda sig mot den, kan vara orsaken till att djuren plötsligt och till synes helt oförklarligt dukat under. Man vet nämligen att en kraftig klimatförändring inträdde samtidigt som de här jätteödlorna försvann ur historien.

Klarade krisen

Dinosaurierna anses ha tillhört de mest lyckade landvarelser som funnits. Under sin tid som världens härskare fram-



Länge har vetenskapsmännen trott att den gamla skräcködlan inte hade mycket i huvudet. Men nu vet man bättre. Tänk om den hade fått leva kvar!

bringade de en hel rad former som fyllde upp de nischer som nu hålls av däggdjur och fåglar som är så olika varandra som elefanter, tigrar och strutsar. När villkoren förändrades dog de här varelserna ut, medan tex sköldpaddor och krokodiler klarade krisen och finns kvar än i dag. Vid samma tidpunkt var våra egna förfäder trädklättrande näbbmöss som åt insekter.

Samtidigt fanns det dinosaurier som betedde sig skickligare än något landdjur dittills, med en klyfta till andra dinosaurier som den mellan människor och kor. Det var djur med inneboende möjligheter till en explosiv utveckling. Vem vet vilka oandade toppar de här djuren skulle ha nått om de överlevt in i "däggjurens tid"?



Fisketuren

En gång berättades det för mig om en man som på väg till en sjö fick uppleva något rysligt och märkligt. Mannen var mycket fiskeintresserad. Han brukade ofta gå och fiska i den närbelägna sjön.

Det var tidigt på morgonen och strax före midsommar. Han vandrade längs stigen bort mot sjön. Den här stigen hade han vandrat på sedan han var liten grabb. Han kunde säkert ha gått här med bindel för ögonen.

Han kom ner till sjön och plockade fram sina fiskeredskap. Han skulle meta. Han hade just slängt ut reven när han tyckte sig höra ett ovanligt ljud. Mannen lyssnade och fick sedan höra att någon grät. Någon satt och grät uppgivet. Han kunde inte lokalisera platsen.

Mannen tog upp reven och gick och letade runt platsen där han stått. Han stannade upp ibland för att lyssna men gråten var borta. Händelsen glömdes bort.

När han någon tid senare kom att sitta och "språka" med sina grannar en kväll, kom samtalet in på märkliga händelser och om skrämt i övrigt. Han berättade då om den gången han varit nere vid Botjärnen för att meta och hur han hade hört att någon grät, någon som han sedan inte kunde hitta, trots att det var i närheten.

En äldre farbror berättade då att för mycket länge sedan hade en flicka som blivit med barn dränkt sig i Botjärnen en midsommar. Hon stog inte ut med tanken på att föda ett "oäkta barn", som man sade. Var hon hade dränkt sig visste man inte.

Mannen som metat förklarade var han stått, så efter den där kvällen visste man också var hon dränkt sig någonstans.

A.N.

Vittror och älvor

Jag skrev i mars 1978 om min synska mormor, som kunde hitta guldringar som folk tappat bort. Hon berättade för mig även om andra märkliga upplevelser.

År 1870 flyttade hon som nygift till ett öde torpställe i Flo, Långsele. Morfar låg borta från hemmet på timmerkörning. Varje lördag kom han hem till mormor. Hon berättade då för honom att hon varje natt mellan kl. 24.00 och 1.00 hörde vittror som hade sin väg förbi deras stuga.

Vittrorna talade ett språk som min mormor inte kunde förstå. De hade kor med sig, så hon hörde olika klanger av bjällror som dessa hade kring sina halsar. Morfar trodde inte på hennes påstående, "Men jag skall lyssna i kväll", sa morfar, "så jag får veta om du har rätt i vad du säger".

Morfar kunde då vid midnatt höra samma ljudfenomen som mormor beskrivit. "Nå, vad säger du nu då, hade jag inte rätt?" sade mormor. "Jo, sannernligen hörde jag tydligt allt du berättat om", svarade morfar, "men jag trodde först att det bara var inbillning av dig".

Mormor såg en höstnatt även tre älvor, som dansade kring en jordfast sten. Det blev som dagsljus kring dem där de dansade.

Hilding Göransson



Att tränga ned under havsytan för att avslöja djupens hemligheter har sedan urminnes tider utövat en stark lockelse på människan. Fynd som gjort vid utgrävningar i gamla Babylon visar att dykare varit i verksamhet redan för 6.000 år sedan. Dykarhjälmarna och dykardräkter började komma fram i slutet av 1700-talet. Tryckfasta dykarklockor, bat-hysfärer, konstruerades och amerikanen William Beebe skrev historia när han år 1934 lät sig nedsänkas i en stålkula till ett djup av 923 meter.

SVAR TILL WKARLSSON

Tack för Din insändare där Du uttrycker Ditt intresse och uppskattning för mina insändare ang U F O. Det är glädjande att någon gång få ett erkännande, ty vi som sysslar med ufologi arbetar helt ideellt och måste följaktligen lägga ner mycket både tid och pengar på denna forskning.

Du undrar varför ingen framfört teorin om att det kan vara någon supermakt som provar sina hemliga robotvapen över Öland?

Denna fråga har jag mött många gånger, och på detta vill jag svara att: Av benämningen U F O (oidentifierade flygande föremål) så framgår det ju av själva namnet oidentifierade (okända) objekt, att tills de om möjligt blivit identifierade så vet man inte vad det är, eller var de kommer ifrån. Alltså kan ingenting utslutas. Det kan således även vara — som Du skriver — "hemliga robotvapen från någon stormakt."

Vad som emellertid talar mot detta är, att fenomenen i de flesta fall uppträder på sådant sätt att man utan vidare kan utsluta en sådan eventualitet, och att liknande ljusföremål setts sedan många år tillbaka, långt innan man hade en sådan avancerad teknik som i dag, samt att det rapporteras att varje dygn, året om, ses över hela världen märkliga ljusfenomen i atmosfären.

Vad det gäller talet om utomplanetariska farkoster, så har jag aldrig använt den benämningen, ty vi vet inte varifrån de kommer.

GUNNAR SCHELIN
Borgholm

Chilensk soldat åldrades ögonblickligen av stråle från UFO

Källa : Ufo - Information

En soldat "försvann" i 15 minuter vid närkontakt med UFO. Av en rad ufohändelser i Chile under 1977 framstår denna som den mest uppseendeväckande. En av observatörerna, korpral Armando Valdes, "observerades" av ett kraftigt ljus från ett oidentifierat föremål ovanför honom.

Händelsen inträffade tidigt på morgonen den 25 april 1977. Korpralen hade tillsammans med sina mannar slagit läger på en plats kallad Pampa Llus-cuma, inte långt från indianbyn Putre. Platsen ligger 4.000 meter över havet i Andernas bergskedja i den torra och ökenartade delen av norra Chile.

I sin rapport förklarar korpral Valdes:

- Vi satt nära en låg stenmur. Klockan var omkring 4 på morgonen. Två av våra soldater stod på vakt medan vi andra satt och småpratade vid lägerelden. Plötsligt ropade en av soldaterna: "Två föremål kommer ner mot oss".

Båda föremålen lyste med ett intensivt ljus och korpral Valdes beordrade då sina mannar att släcka elden. Ett av objekten fortsatte sakta ner mot dem. Farkosten utstrålade ett kraftigt intensivt violett ljus och hade dessutom två stycken röda ljuspunkter på varje sida. Korpral Valdes säger vidare i sin rapport:

Jag skrek i riktning mot ljuset att återvända eller identifiera sig. Sedan gick jag över stenmuren och närmade mig sakta det kraftiga ljuset. Det är allt jag kan komma ihåg.

Skägget växte på 15 minuter

Soldaterna i plutonen påstår att korpral Valdes sedan var försvunnen i ca 15 minuter innan han plötsligt var tillbaka på den plats varifrån han tidigare hade försvunnit. När han sedan omtumlad kom tillbaka mumlade han någonting, som soldaterna inte kunde uppfatta och därefter svimmade han. Under dessa 15 minuter hade hans skägg vuxit så mycket att det såg ut som han inte hade rakat sig på en hel vecka. Vidare upptäckte soldaterna att datumet på hans armbandsur flyttat fram 5 dagar!

Aricaprovinsens militära ledare, överste Oscar Figueroa, beordrade massmedia att avstå från att publicera plutonens rapport för att förhindra spekulationer utan vetenskaplig grund. De militära myndigheterna beslagtog det inspelade band som professor Pedro Araneda spelat in, och som innehöll plutonens version av det inträffade.

Plutonens muntliga rapport överensstämmer i varje detalj med den skriftliga rapport som korpral Valdes gav till sina överordnade. Denna bandinspelning har sedan blivit analyserad av en lögn-detektor,

vars resultat accepteras som domstolsbevis i många stater. Charles R. Mc Quiston, som gjorde undersökningen, har kommit fram till att händelsen inte är bluff.

Vilcun

Fem dagar senare såg innevånarna i staden Vilcun ett annat oidentifierat föremål i luften. Föremålet beskrevs som runt till formen och ca 3 meter i diameter. Det roterade dessutom mycket snabbt. Föremålet närmade sig sakta, verkade sedan att stå stilla i luften, för att slutligen i hög fart försvinna rakt upp.

Grannlandet Argentinas "Rymdundersöknings-grupp" (GIE) upptäckte stora magnetiska och radioaktiva störningar i området där stadsborna påstod sig ha sett föremålet.

Punta Arenas

Några veckor senare rapporterades från staden Punta Arenas i södra Chile, att några av stadens innevånare sett ungefär ett dussintal UFO:n flyga söderut mot Antarktis.

Santiago

Ytterligare ett UFO iakttogs över Chiles huvudstad Santiago. Detta föremål blev också fotograferat när det flög österut över Andernas bergskedja. Fotot togs av en universitetsstuderande Miguel Angel Oliver. Filmen lämnades in till Chiles kvällstidning "La Segunda", vilken framkallade filmen. På första sidan i tidningens kvällsupplaga av den 25 maj 1977 hade man med ett foto av föremålet.

Oliver rapporterade även händelsen till några radiostationer. Fler vittnen anmälde sig och man kunde härigenom få fram att föremålet var ljust och sände ut rött ljus. Det flög sakta fram över bergen för att sedan ändra kurs och försvinna mycket snabbt. Formen uppfattades som rund med en sorts svans förenad med ett mindre föremål. Även det mindre föremålet lyste kraftigt. Objektet ändrade dessutom ljusintensitet och ett av vittnena säger:

- Himlen var klar vid tillfället, så det fanns ingen möjlighet att misstaga sig. Jag är kapabel att kunna skilja på naturligt och konstgjort ljus, men det här kan jag inte förklara.

Källa: Official UFO oktober 1977

Översättning: Mille Milianowicz

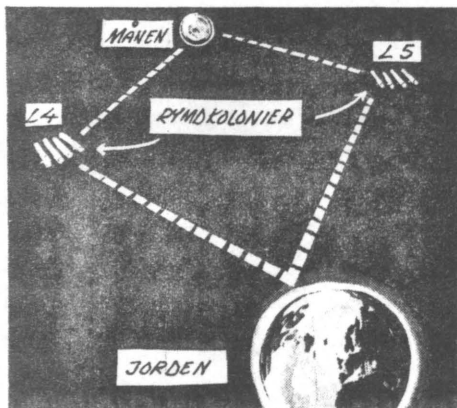
Beställ biljett! Snart kan du bosätta dig ute i rymden!

*Snart har vi dem uppe
bland stjärnorna —
de första konstgjorda
världarna i rymden.
Kolonier där männi-
skor kan bo, odla sin
föda och leva lika be-
kvämt som på jorden.*

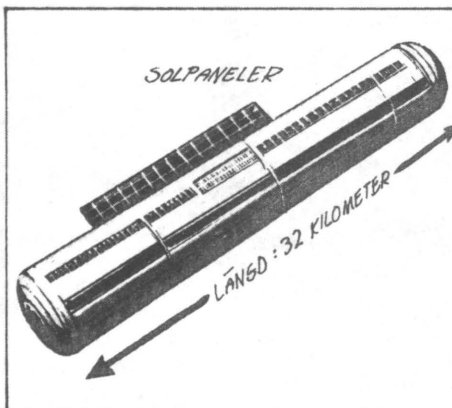
EIFFELTORNET, (300m)
JÄMFÖRD MED RYMD-
KOLONIENS DIAMETER

Tänk dig att du är permanent bosatt ute i rymden. I en jättelik cylinder som är 32 km lång och 6,4 km i diameter. Du väger lika mycket som på jorden, för den konstgjorda världen roterar kring sin axel med ett varv på 114 sekunder. Den är så stor att den rymmer ett eget klimat,

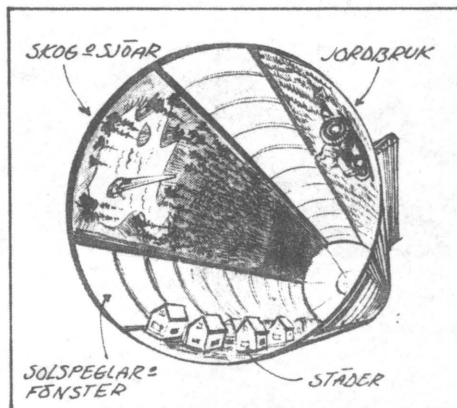
med moln och vindar, och en topografi liknande den som finns på jorden. En sådan här rymdkoloni kan vi faktiskt redan bygga med den teknik vi har i dag. I USA studerar man som bäst en mindre prototyp som kan bli verklighet före år 2000.



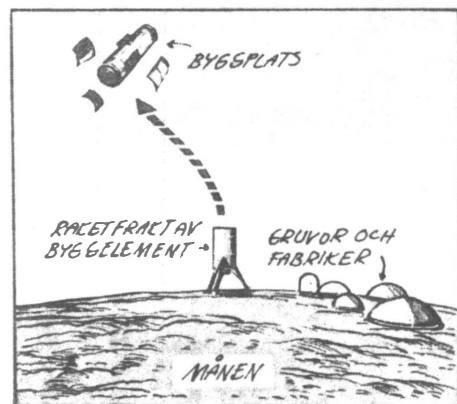
Forskarna har redan upptäckt de lämpligaste platserna för de första rymdkolonierna — två punkter, L4 och L5, där ett föremål svavar i perfekt balans mellan jorden och månen.



De första rymdkolonierna är tänkta som enorma cylindrar. Solen levererar energin — en miljövänlig kraftkälla som inte kommer att sina under de närmaste 10 miljarder åren.



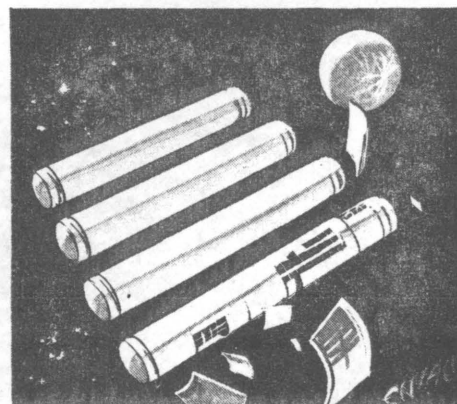
På cylinderns inre väggar lägger man ut jord. Här kan invånarna bedriva jordbruk och valla sina djur. Växlingarna mellan dag och natt regleras via speglar på cylinderns utsida.



Vad som gör tanken på rymdkolonier realistisk är att omsorgsfulla beräkningar visat att de är möjliga. Nästan allt material som behövs för att bygga dem kan tas utifrån rymden, i första hand från vår ödsliga måne.



Framtidens stora rymdkolonier kommer att erbjuda möjligheter till ett rikt och varierande liv. I cylinderns mitt blir gravitationen låg. Här kan man utan risk ägna sig åt bergsbestigning eller flyga enbart med muskelkraft!



De första rymdcylindrarna blir de dyraste och svåraste att bygga. Men när de blir flera kommer de att kunna hjälpa varandra. Till slut bygger man en rymdkoloni lika lätt som man i dag bygger en radhuslänga i en forort.

SÅ HAR INGEN SETT JUPITER FÖRR

Detta är den "röda fläcken". Ett av rymdforskningens stora mysterier.

Bilderna är unika. De togs under några dygn av den amerikanska satelliten "Voyager 1", på väg mot jätteplanet Jupiter.

För varje dag exponerades nya bilder av satellitens kamera. För varje sekvens kom satelliten allt närmare Jupiter och den "röda fläcken".

Det här är vad satelliten "såg". Inget teleskop, inga instrument på jorden har någonsin kunnat berätta för människan lika mycket som dessa bilder. Söndags-Expressen har fått dem av amerikanska rymdflygstyrelsen NASA.

Virvelstorm

Men hur mycket information som "Voyager 1" än sände hem till jorden så består mystiken kring den "röda fläcken" och kring hela planeten Jupiter.

Många frågetecken har visser-

ligen skingrats, men andra har kommit i stället.

Detta är några av dem som finns kvar:

Vi tror oss veta att den "röda fläcken" egentligen är en virvelstorm. Men en virvelstorm som är tre gånger så stor som vårt eget jordklot – hur är det möjligt?

En virvelstorm som är minst 100 år gammal – den första säkra iakttagelsen gjordes redan 1878.

En virvelstorm som kanske till

och med är 300 år gammal – det finns skisser som tyder på detta. Eller 300 000 år, vilket vissa forskare tror.

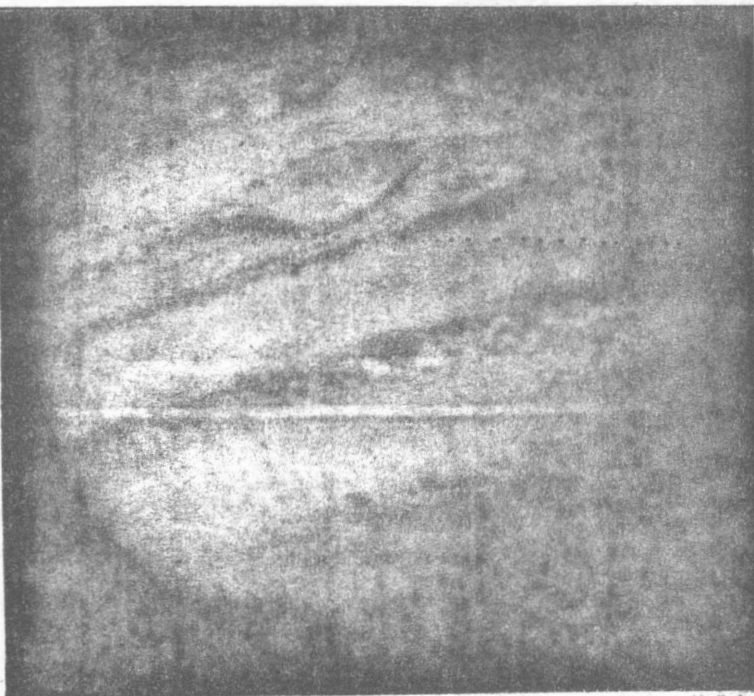
En virvelstorm som ibland flyttar sig, hela 30 000 kilometer ur sitt normaläge för att sedan återvända.

En virvelstorm som ibland ändrar färg från rött till brunt, bara skönjbar i ett hål i Jupiters täta molnmassa där fläcken "bor".

En virvelstorm som har en temperatur som är klart lägre än den omgivande atmosfären.

Vad beror allt detta på? Hur främmande är egentligen förhållandena på jätteplanet Jupiter jämfört med jorden?

"Voyager 1" har nu lämnat Jupiter bakom sig. Satelliten fortsätter mot nästa planet, Saturnus. Men dit når den först hösten 1980, ungefär samtidigt som efterföljaren "Voyager 2" har kommit fram till Jupiter. Och då är det dags för nästa kapitel i kartläggningen av Jupiter och den "röda fläcken".



Jupiter, tagen från 54 miljoner km avstånd. I centrum den "röda fläcken" som förbryllat oss på jorden i 300 år. Den här bilden togs den 9 januari.



"Voyager" är nu 9,2 miljoner km från Jupiter. Bilden är tagen den 25 januari. Nu ser man tydligt den "röda fläcken" och något som händer till vänster om den. Troligen är det fantastiska stormar som rasar.

Här har en dator trollat fram den "röda fläcken", färglagt detaljer för att man ska kunna studera strömmar och skuggor i den. Fläcken är tre gånger så stor som jorden. Bilden tagen 1 mars 4,3 miljoner km från Jupiter.

